

MIRADONIZ

REVISTĂ BIANUALĂ PENTRU ELEVI

Editată de Liceul Teoretic Negrești-Oaș

SERIE NOUĂ

Anul III (XIX)

Nr.1(27) – număr apărut sub egida Olimpiadei Naționale de Matematică, Satu Mare - Liceul Teoretic Negrești-Oaș, 3-7 aprilie 2018, ediția XLXIX

Ianuarie - iunie 2018

COORDONATOR: Prof. dr. Mihaela Grigorean

CONSULTANT ȘTIINȚIFIC: prof. documentarist dr. Marin Grigorean

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Prof. Angela Hoban, prof. Cristina Durău, prof. Andrei Bud

Emanuel Hoban, cls. a IX - a C : tehnoredactare computerizată

Doriana Nistor, cls. a IX-a A: redactor

Berinde Dalia de Fatima, cls. a IX - a C: viziune grafică

COPERTA 1: *Timeloop* - grafică, Berinde Dalia de Fatima, IX C

COPERTA 4 : *Tăieturi în timp* – compoziție în photoshop, Emanuel Hoban IX C

EDITOR: Liceul Teoretic Negrești-Oaș, director prof. Bud Viorel

ADRESA: Str.Victoriei, nr.101, cod. 445200

Tel. 0261854951

Adresă e-mail pentru corespondență:

revista.miradoniz@yahoo.com

ÎN-SEMNELE ECHIPEI DE REDACȚIE

„Din mâine, ieri, doar azi a mai rămas” – Horia Bădescu

TOLERANȚĂ – DESCHIDERE – RESPECT – DIALOG

Revista *Miradoniz* este o revistă în care azi, într-un prezent continuu, se însemnează, curajos și inovator, diferite idei, opinii, întrebări și socoteli de-ale elevilor - zilele de efort interior și intelectual, săptămânile de căutare a Sinelui și edificare a conștiinței cultural-artistice și numărul clipelor re-găsite.

TOLERANȚĂ: Echipa de redacție șterge de pe răbojul instructiv-educativ orice nedreptate și injustiție făcută elevului sau profesorului, dar nu pentru a o da uitării, ci pentru a trăi experiența iertării, acceptând creator unicitatea celui alt.

DESCHIDERE: Echipa de redacție crede tot ce i se spune sau i se impune, dar face ce vrea. O libertate asumată și responsabilizată. Deschiderea către orizonturi de cunoaștere diferite, îmbogățește tainic propria noastră viziune despre lume.

RESPECT: Echipa de redacție scoate din răbojul gândurilor afară, pe toți cei care nu sunt interesați de lectura acestei reviste, dar chiar și supărați fiind, respectă libertatea de opinie și de alegere a celorlalți.

DIALOG : Chiar dacă fiecare dintre noi are tentația pierderii răbojului *timpului*, visul echipei de redacție este să construiască, cu entuziasm, un dialog VIU în *timp*, între TĂCERI și dincolo de *timp*.

STRUCTURA REVISTEI

I. EVENIMENTELE MARCANTE ALE LICEULUI

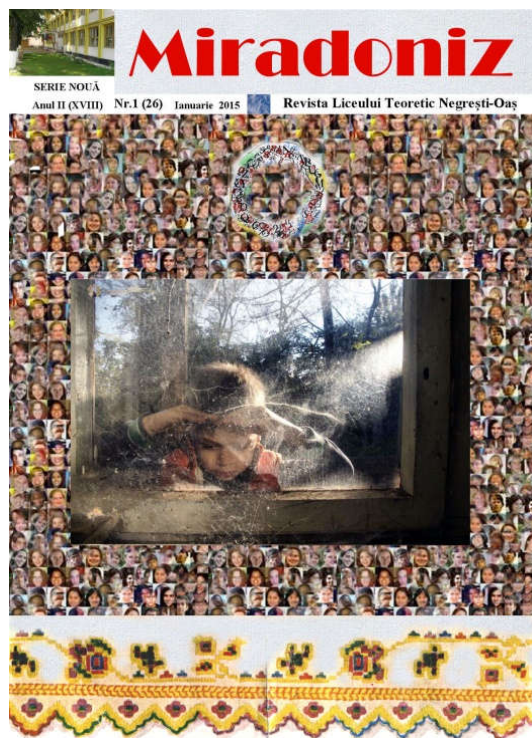
Revista *Miradoniz* are ca scop captarea în-semnelor cu care Suflul Vital al Liceului Teoretic Negrești-Oas cioplește destinul și devenirea elevilor, cu migala și harul unui artist desăvârșit: Marele Anonim ascuns în chip de profesor-maestru. Rămâne ca echipa – nucleu creată în jurul acestui atelier viu de creație, să caute un Sens acestei experiențe jurnalistice pe care noi o trăim ca o aventură a cunoașterii *în interiorul școlii, în afara ei și dincolo de* orice formă care poate încorseta, îngrămădi și încremeni gândirea unui adolescent cu gustul libertății clocotindu-i în sânge. Zbor curcubeic către dez-mărginire, iată ceea ce motivează jocul dintre cuvânt, gând și tresărire a inimii, o zgardă oșenească înșiruind sufletele inefabile ale tinerilor pasionați de provocările Spiritului.

II. DIN SALBA PERSONALITĂȚILOR CARE AU ÎN-SEMNAT CREATOR UNIVERSUL OȘENESC

UNIVERSUL OȘENESC este un concept, credem noi, de mai mare actualitate și necesitate decât cel consacrat - Țara Oașului. Vă întrebați poate, de ce?

În numerele anterioare ale revistei au fost evocați oameni de cultură care au contribuit la promovarea Țării Oașului prin valorificarea unor elemente de patrimoniu cultural local: dr. Mihai Pop, jurnalistul Ovidiu Suciu, fotografii Ioniță G. Andron.

În acest număr: *Remember Paul Erdos și In memoriam Iacob Pop*

Prof. dr. Mihaela Grigorean

Profesorii de matematică din județul Satu Mare, participanți la Simpozionul de Matematică, 2017, doamna primar a orașului Negrești-Oaș, Aurelia Fedorca, doamna inspector de matematică prof. dr. Doina Muntean, prof. Viorel Bud, directorul Liceului Teoretic Negrești-Oaș

Exelența în matematică - un eveniment de marcă în Țara Oașului

Olimpiada Națională de Matematică 2018 se va desfășura în județul Satu Mare. Este cea mai prestigioasă competiție școlară din România, iar Liceul Teoretic Negrești-Oaș are onoarea de a face parte integrantă din acest eveniment, în calitate de organizator principal și gazdă primitoare. Coordonatele istorice ale olimpiadei, sintetic privite, se situează cronologic începând din anul 1959 și fiind inițiată de Societatea de Științe Matematice, condusă de academicianul Nicolae Victor Teodorescu la București, Sinaia în 1960, apoi în 1969, 1978, 1999 la București. Anul 2018 marchează momentul în care județul nostru, prin reprezentanții de seamă ai Inspectoratului Județean Satu Mare - profesor Călin Durla, inspector general, doamna Delia Gavra, inspector general-adjunct, precum și doamna inspector de matematică, profesor Doina Muntean, doctor în științele matematicii, o personalitate care generează spiritul competițional și dezvoltarea

cercetării matematicii în județul nostru, cărora li se alătură instituții de învățământ de nivel liceal și universitar. Liceul Teoretic Negrești-Oaș, prin contribuția managerială a profesorului Viorel Bud, directorul acestei instituții, își dorește să fie un partener capabil să gireze succesul acestei competiții, prin implicarea susținută printr-un proiect de durată, capabil să reconfigureze valorile învățământului românesc, atât pe plan județean, cât și național, dând sens idealului educațional impregnat și pecetluit de-a lungul timpului, cu datele excelenței de către profesorii Man Simona, Bud Adrian, Grec Gheorghe și Big Mihai. Așa cum România a organizat 5 olimpiade internaționale de matematică, mai multe decât orice altă țară din lume, tot astfel, exigențele specifice unei competiții de un nivel ridicat, presupune o accentuare profesionistă de contributivitate instituțională pe care Liceul Teoretic Negrești-Oaș o promovează, situând Țara Oașului pe axa Constanța – Cluj - Satu Mare - Negrești-Oaș. Această sărbătoare a elitelor învățământului românesc se situează privilegiat sub semnul Centenarului, articulând vizionar valorile Oașului și implicit cele ale orașului Negrești-Oaș care va circumscribe perioada de 3-7 aprilie 2018, în seria evenimentelor de marcă din istoria comunității locale, dar și a traiectoriei valorilor educative bazate pe exigență, pasiune și dăruire.

Colectivul de profesori ai Liceului Teoretic Negrești-Oaș, martie 2018

În măsura în care fiecare profesor și angajat din personalul auxiliar al Liceului Teoretic Negrești-Oaș, în colaborare cu întreaga echipă de organizare la nivel județean, contribuie într-un fel sau altul, la reușita desfășurării Olimpiadei naționale de matematică, putem să ne mândrim fără modestie, prin faptul că acest proiect competițional poate fi realizabil cu succes, prin muncă în echipă, angajament, seriozitate și implicare activă. Țara Oașului își primește olimpicii cu ceea ce

Zona de agrement Mijdeni

este original, autentic, inedit, cu tot ce are mai bun, mai frumos, ingrediente ale unei ospitalități menite a crea amintiri dragi pentru viitorul

tinerilor pasionați de cunoaștere. Astfel, cazarea oaspeților va fi amplasată în locuri naturale pitorești, baze de agrement turistice cu un farmec aparte, cu peisaje unice, care îi vor încânta cu siguranță, pe cei veniți de departe.

Complex Valea Măriei

Dragi olimpici,
Bine ați venit în Țara Oașului!
Vă dorim mult succes!

Andrei Bud, alături de colegi și profesori

„Dar, chiar pe lângă faptul că matematica este un instrument necesar al științelor naturale, pur și simplu cercetarea însăși, potrivit convingerilor celor mai mari gânditori, prin caracterul ei special, prin siguranța și stringența sa, elevează mintea umană într-o proximitate mai mare față de divinitate decât poate fi atinsă de orice alt domeniu.”

Hermann Weyl

Dragi colegi mai mici,

Dragi colegi mai mici, participanți la Olimpiada Națională de Matematică, doresc să vă felicit pe toți pentru calificare și pentru faptul că, fiecare dintre voi a dovedit un grad ridicat de pasiune și dedicare în ceea ce face, deoarece, toți cei care sunteți prezenți la această competiție, ați demonstrat că sunteți cei mai buni, în județele voastre. Vreau să vă urez, cu această ocazie, să vă păstrați și să vă cultivați pasiunea pentru matematică, fiind binecunoscut că știința și cunoașterea sunt principalele lucruri care elevează viața. Inițial, am fost solicitat să scriu un articol despre propriile realizări însă, în urma dorinței mele, această idee a fost părăsită. Motivul pentru care nu am acceptat această propunere a fost următorul: foarte multe articole care fac referire la elevii olimpici nu menționează aproape deloc, câtă pasiune și implicare există în spatele unei medalii de metal, despre care, marea parte a acelor articole, pare interesată. Aș vrea să continuu prin a vă oferi câteva sfaturi practice pentru că, fiind la început de drum, este posibil ca unii dintre voi să nu știe cum și din ce să se pregătească pentru a progresa și cred că este o datorie care trebuie îndeplinită, să vă ofer exemple de pregătire pentru concursuri, gândindu-mă retrospectiv, că și eu am întâmpinat dificultăți când eram de vârsta voastră, nu știam ce să fac și a trebuit să descopăr,

pas cu pas, pe parcurs multe din secretele ei. Un prim lucru important este să lucrați treptat probleme din ce în ce mai dificile, să căutați mereu noi provocări. Două surse care mi-au fost de mare ajutor au fost olimpiadele și concursurile anilor precedenți (care se găsesc în diverse publicații), respectiv pe site-ul mategl.eu, ca să mă familiarizez cu modelele de probleme, lucrăm progresiv. Inițial, problemele de la olimpiadele locale, până când ajungeam să le rezolv aproape în totalitate, după care treceam la olimpiadele județene și alte concursuri și, în final, când mă descurcam și cu acestea, treceam la nivelul următor, la olimpiadele naționale și concursurile importante. Una dintre principalele surse de probleme este, bineînțeles, *Gazeta matematică* care prezintă avantajul că problemele propuse aici sunt diferite de cele care apar la concursuri. Un al doilea lucru care m-a ajutat să performez a fost învățarea materiei de anul următor în vacanța de vară premergătoare anului respectiv. Pentru aceasta, foloseam Culegerile de Matematică pentru Grupele de Performanță de la editura Dacia, care mi se păreau foarte utile în acoperirea materiei. Lucrând astfel, am fost ajutat enorm să mă familiarizez din timp cu conceptele la care făcea referire materia din anul ce urma să vină, acest lucru fiind esențial în obținerea rezultatelor așteptate la concursuri. În al treilea rând, să vă informați ce implică fiecare participare la un eveniment. Astfel, pot să vă ofer un singur exemplu: un alt lucru care m-ar fi ajutat mult, dacă aș fi știut dinainte este faptul că, în clasa a VII-a, în cadrul Olimpiadei Naționale există ulterior baraj pentru selectarea elevilor care fac parte din Lotul Național care urmează să reprezinte România la întrecerile Balcaniadei, în anul respectiv. Neștiind acest lucru, am fost luat prin surprindere și nu am reușit să îmi valorific potențialul în momentul amintit. Rețeta pregătirii este similară: căutați surse sau publicații cu barajele și Balcaniadele anilor precedenți. Sunt sigur că unii dintre voi s-au familiarizat cu modul în care trebuie să se pregătească și îmi cer scuze că nu v-am spus ceva care să vă ajute în continuare, dorința mea, în momentul în care am scris acest articol, fiind aceea de a-i ajuta pe toți elevii cu înclinație spre acest domeniu, care nu sunt familiarizați cu competițiile, dar își doresc o motivație pentru a „face” mate în continuare. Bineînțeles că prin aceste câteva sfaturi practice nu vreau să se înțeleagă că întrecerile, competițiile sunt tot ceea ce contează, ele sunt doar o modalitate de a-i ajuta pe elevii interesați de matematică să se autodepășească și să se bucure de rezolvarea unor probleme din ce în ce mai dificile, un matematician adevărat fiind mânat de plăcerea pe care o găsește în ceea ce face și de satisfacția pe care o simte în momentul în care descoperă încet, încet universul matematicii.

În final, doresc mult succes fiecăruia dintre voi și să descoperiți în interiorul vostru resortul numit *pasiunea pentru matematică*, să nu fiți descurajați dacă nu ați obținut rezultatele dorite și să nu considerați că există vreun motiv în lume pentru care ar trebui să renunțați la ceea ce vă place.

Andrei Bud,

masterand la Humboldt University Berlin, participant la
Olimpiade naționale, Olimpiade internaționale, Balcaniade și Concursuri internaționale
2011-2017.

POP IACOB - AUTOBIOGRAFIE

Născut la 7 mai 1946 în satul TRIP comuna Bixad, județul Satu Mare, fiul lui Gheorghe și Maria,

țărani: tata cu puțină carte fiind diacon la biserica din sat, mama fără carte. Sunt al optulea copil, al șaptelea băiat din nouă copii. Școala elementară (cls. I – VII) le-am făcut în sat, după care am dat admitere în anul 1960 la Școala Pedagogică de Învățători din Sighet, pe care am absolvit-o în 1966. După absolvire am primit repartizare la Școala Generală cu clasele I – VIII Trip-Băi, adică la școala unde am terminat cele șapte clase elementare, începând cu data de 1 septembrie 1966. În luna august a aceluiași an, am dat admitere la secția fără frecvență a Institutului de Educație Fizică și Sport Timișoara. Am prezentat adeverința de la

institut și am fost admis la dosarul meu de încadrare la Secția raională de Învățământ Negrești, așa că am fost trecut pe catedra de educație fizică și sport la aceeași școală, de unde am ieșit în pensie. În această perioadă 1966 – 2010 am lipsit din școală 8 ani, fiind ales primar în perioada 1992 – 2000, cu catedra rezervată. În anul 1969 m-am căsătorit cu Eleonora Maria, educatoare care mi-a dăruit pe Călin Leontin, medic veterinar, căsătorit cu Teodora Mihaela, medic veterinar, care îi au pe Alexandru Eugen, student și Ștefania Maria, elevă în clasa a VI -a și Eleonora Maria, biolog, căsătorită cu Vida Gheorghe Florin, profesor de matematică, care îl au pe Claudiu Iacob, elev în clasa a IV-a. Toți locuiesc în Oradea. Soția decedată în 2008. Fiind născut dintr-o familie de oșeni, am trăit în copilărie toate obiceiurile care erau ținute în familie și localitate (dans, nuntă, botez, înmormântare, jocuri de copii, costumul oșenesc cu care mergeam chiar și la școală). La Sighet am activat 4 ani în Ansamblul folcloric al Casei de cultură, secția dansuri, unde am montat primul dans oșenesc și jucam fotbal la A.S.M.D. (Asociația Sportivă Militară Dinamo Sighet / juniori republicani). M-am întors în comuna natală cu gândul că din tot ce știu, să-i învăț pe copiii din satul meu, sport și folclor oșenesc. Încă din primul an de activitate, am propus introducerea pașilor de dans popular specifici zonei, pe care eu i-am prins în planificările mele. La educație fizică am urmărit formarea grupelor de mușchi în funcție de vârstă, pentru o dezvoltare armonioasă a corpului, la sport învățarea jocurilor de handbal, fotbal, volei, atletism și gimnastică, în paralel cu culegerea folclorului local, învățarea pașilor de dans și montarea primelor obiceiuri de viață și muncă prezentate în spectacole în fața părinților și sătenilor. Am înființat Asociația Sportivă Forestiera Bixad la fotbal, activând în campionatul județean la fotbal și handbal băieți în 1969. În campionatul județean ne-am menținut în primele trei locuri, iar în 1974 am participat la baraj cu Minerul Baia Borșa pentru a intra în divizia C, pe care l-am ratat eu fiind și jucător și antrenor. În anul 1980 în cadrul competiției Daciada Cupa Tineretului la sate, cu fotbalul și handbalul băieți am ajuns până la etapa pe zona Cluj – Napoca, iar cu fetele la handbal am ajuns până la finala pe țară clasându-ne pe locul 16 la București. Dintre sportivii depistați, antrenați și orientați de mine, aş aminti pe Tătar Petre, profesor de Ed. fizică la Sibiu, fost campion național și european la juniori, Săveanu Irinel, profesor de Educație fizică, fost campion județean Maramureș, Bud Viorel, profesor de Educație fizică la Liceul Teoretic Negrești Oaş, fotbaliștii Ticleanu Emil, Barhidan Gheorghe, Lăcătuș Gheorghe la

Olimpia Satu Mare, Drăguș Ioan la Minerul Baia Mare. Atletele Feher Maria, voleibaliste la Minerul Baia Mare și Feher Mirela atletă la Liceul Sportiv Satu Mare, handbalistele Tatar Aneica, Lișca Maria, Mamiță Florica, Pop Ana, Ceteraș Irimie, Iosif Maria, Mamiță Maria, Creț Maria, Finta Maria, Vida Angela. Încă din toamna anului 1966 am fost numit director la Căminul cultural, așa că am instruit tinerii din comună pe genuri artistice în cadrul Festivalului Național „Cântarea României”, începând cu grup de frunzari, drâmbași, fluierași, trâmbițași, ceterași, țâpuritori, obiceiuri de viață, de muncă, aducând în seamă șezători de tors și cusători, sânzienele, expoziții cu cusătoare: alături de regretații Ghiur, Oros, Dancea. Am montat spectacolul de sâmbrie la serbarea câmpenească *Sâmbra oilor* - prima ediție 1967. Cu artiștii amatori din Bixad în același an, la Zacopane – Polonia, am câștigat Toporașul de Aur. În țară am participat la diferite festivaluri, aș aminti:

- Festivalul cântecului și portului popular românesc, Tulcea, câștigând trofeul Egreta de Aur
- Festivalul munților, Mamaia, locul al II-lea
- Festivalul jocurilor de copii la Cluj Napoca
- Festivalul de datini și obiceiuri de iarnă, Voineasa – Vâlcea
- Festivalul Sânzienilor, Borșa
- Festivalul Maria Tănase, Craiova, Batin Maria – mențiune, Rus Vasile ceteraș
- Festivalul internațional Alicante – Spania
- Festivalul folcloric Smithsonian – Washinton S.U.A.
- Festivalul Din dragoste pentru frumos – Paris
- Festivalul Rozelor – Timișoara
- Festivalul de datini de iarnă internațional, Sighetul Marmăției
- Spectacole televizate:
 - Tezaur folcloric, Moștenitorii – Finta Maria Simona
 - Cerbul de Aur, Brașov – echipa de dansuri
 - Zestrea la români, 9 episoade cu obiceiuri oșenești și serbări câmpenești la Oțeloaia

În perioada 1972-1977, studenții de la Facultatea de Filologie din cadrul Universității Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, cu regretatul profesor Bot, câte o lună în fiecare an, am studiat și cules folclor din Bixad pentru a întocmi monografia județului. Eu am fost cel care i-am dus la diferiți oameni ce puteau oferi informații, inițiindu-mă în culegerea de folclor și adunând mult material, pe care am să-l prezint într-o culegere. După 1989, când au început bixădenii să iasă la muncă în străinătate, copiii lor au început să sufere, lucru ce s-a simțit în rezultatele la învățătură ale elevilor. Împreună cu alți colegi de la școală, am întocmit un studiu numit „Motivarea învățării” la acești elevi, cu măsuri concrete de remediere a situației. Am obținut rezultate pozitive după o dezbatere la TV SAMTEL Satu-Mare. În conceperea și aducerea în scenă a obiceiurilor de viață și muncă am folosit vorbe, expresiile vechi, acum dispărute, motiv care ne-a determinat pe mine și pe colegii mei Vida Florin, Onca Florica și Finta Irina să scoatem un mic dicționar „Bisăzi de mult uitate”, dicționar de arhaisme, apărut în 2013. În cadrul Festivalului „Din dragoste pentru frumos”, cu tema *Credință și tradiție în moarte*, ce a avut loc la Paris, atât colocviul, cât și spectacolul de înmormântare de la Mănăstirea LesMures, mi s-a recomandat de

mulți specialiști din țară și din Franța, prezenți acolo, să scriu o carte „Obiceiuri și tradiții – Înmormântarea în Bicsad”, pe care am scris-o împreună cu Vida Florin Gheorghe, în 2014. Am colaborat cu doamna Speranța Rădulescu, muzicolog la Muzeul Țăranului Român București, în scoaterea cărții „Sub grumazul ceterii”. L-am sprijinit pe regretatul scriitor Iosif Țiproc, dându-i materiale pentru cărțile ”Victor Fanea, martirul din Bixad”, „Griga lui Ianoș haiducul”, „Conace” și „Pe cărări de țeavă”. L-am însoțit pe scriitorul și poetul Ovidiu Suci, înainte de a scrie cartea „Reportaje din Oaș”. Din 1967 până în 2010, de 15 ianuarie, am organizat activități cu elevii, cinstind evenimentul cu participarea unor invitați, printre care l-aș aminti pe pictorul Vasile Pop Negreșteanu, care a dăruit școlii un portret uriaș (100cmx100cm) cu chipul marelui Eminescu. Întemeietorul Institutului pedagogic de desen din București a fost Aurel Haiduc, pictor născut în Bixad și este și autorul primei Metode de predare a desenului în școlile elementare și a multor picturi în biserici, m-a determinat să elaborez documentele necesare și să dăm nume școlii în care am învățat și predat: Școala cu clasele I-VIII Aurel Haiduc Trip comuna Bixad. De la început, am colaborat cu Muzeul Țării Oașului, cu domnul Remus Vârnav, dar și cu Academia de muzică din Cluj-Napoca, prin persoana d-lui doctor în folclor Zamfir Dejeu, întocmind documentele necesare pentru a fi trecut și recunoscut de UNESCO, în patrimoniul satului Bixad, colindul „Din Orașu Vefleim” ce este unicat în lume și se cântă în biserică în satul Bixad împreună cu instrumente muzicale. Atât melodia colindului este unicat, dar și faptul că textul prinde toate momentele biblice premergătoare nașterii este unicat. Melodia are ritm ce antrenează toată lumea din biserică. La fel am procedat și cu danșu Roata feciorilor pe „poduțu” bisericii după cununie. În 2015 danșu Roata feciorilor din Oaș a fost acceptat ca dans din patrimoniul UNESCO. Pentru inițierea acestui demers, am mobilizat oșeni din Turț, Tarna Mare (instructor prof. Doina Molnar) și din Bixad. Împreună cu primarul comunei Tătar Ioan, în primul și al doilea mandat, am conceput și realizat un proiect de acordare a titlului de „Oșan de onoare” mai multor personalități care au scris despre Oaș – Bixad. Scriitoarei Teresia Tataru Bolchiș care a copilărit în satele Trip și Boinești și locuiește în Germania, dinainte de Revoluție, i s-a acordat acest titlu și a lansat două cărți în comună. Am contribuit la reeditarea romanului „Oșeni” a lui Ștefan Pop Tarniță, retras din librării și biblioteci imediat după lansare în 1988. Relansarea romanului a avut loc în 2013, atât la Mănăstirea Bixad cât și la Muzeul Țării Oașului din Negrești-Oaș. Am pregătit și prezentat de Sfintele Paște și Crăciun, spectacole în bisericile din comună, în fiecare an orice elevi sau adulți la serbările mării. În fiecare anotimp al anului și în fiecare an, am organizat excursii cu elevii în împrejurimi și o excursie în țară cu autocarul. Cu elevii din Coșbuc, Bistrița-Năsăud am făcut un schimb cultural de câte trei zile, cu cazare la elevi și profesori. Cu un grup de foști elevi lucrez la monografia comunei. De ziua noastră, la Cernăuți am dus cărți, reviste, mașini de scris și am prezentat spectacole împreună cu marele Tudor Gheorghe. Sunt mândru că ai mei copii cunosc folclorul oșenesc, de mici au urcat pe scenă, făcând parte din diferite formații și au bazele și deprinderile jocurilor cu mingea, oricând urcă pe scenă și intră în teren.

Prof. Pop Iacob, 2014

N.R. În iulie 2015, Pop Iacob s-a stins la Oradea. Pe 7 mai 2016 s-au împlini 70 de ani de la nașterea sa.

Repere în eficientizarea evaluării activității didactice: de la definirea obiectivelor până la activitățile de remediere

prof. Durău Cristina

Evaluarea este sinonimă cu acordarea de note elevilor?

Dacă este vorba despre o evaluare sumativă, constatativă, atunci aceasta se realizează prin acordarea de note. În cazul evaluării continue sau formative elevul nu va fi notat, scopul acesteia fiind de a identifica dificultățile cu care el se confruntă și de a-l ajuta să progreseze. Așadar, nu toate activitățile de evaluare vor fi însoțite de notarea elevilor.

Evaluarea formativă

Acest tip de evaluare se realizează pe parcursul fiecărei activități didactice și îi furnizează cadrului didactic dovezi referitoare la atingerea sau nu a obiectivelor propuse pentru lecția respectivă. Din acest punct de vedere, putem privi evaluarea formativă ca pe o *culegere de informații* menite să-l ajute pe profesor în identificarea problemelor de învățare ale elevilor și în remedierea acestora, contribuind astfel la *progresul școlar*.

Acest tip de evaluare, deși nu are ca scop notarea elevilor, este esențial pentru cunoașterea reală a nivelului de cunoștințe al acestora. Evaluarea formativă se face cu pași mici, pe baza unor criterii formulate de profesor în acord cu obiectivele operaționale propuse pentru lecția respectivă.

Atunci când ne propunem un obiectiv, trebuie să ținem seama de cunoștințele anterioare ale elevilor, adică de acele elemente pe care ei trebuie să le cunoască deja pentru a putea aborda noul obiectiv. Dacă elevii nu posedă aceste cunoștințe, vom face mai întâi reactualizarea lor și abia după aceea vom începe activitatea de predare.

Având în vedere că în general clasele sunt eterogene, este preferabil ca în activitățile de remediere să se aplice pedagogia diferențiată, prin gruparea elevilor în funcție de nevoile lor de învățare. Astfel, elevii care nu posedă cunoștințele anterioare necesare abordării noului obiectiv vor fi canalizați spre asimilarea acestora, iar cei care le stăpânesc vor fi ghidați spre aprofundarea lor. Abia după aceea se trece la activitatea de predare.

Evaluarea formativă se realizează pe parcursul întregii lecții, urmărind evoluția elevilor în atingerea fiecărui obiectiv. Ea se poate face diferențiat, în funcție de particularitățile acestora, astfel încât un număr cât mai mare de elevi să asimileze cel puțin un nivel mediu de cunoștințe. Pe lângă atingerea performanței cu elevii avansați, profesorul trebuie să urmărească ameliorarea nivelului de cunoștințe al elevilor cu dificultăți de învățare.

Charles Delorme spunea: „Evaluarea este o culegere de informații în vederea luării unei decizii”. Așadar, dacă s-a reușit atingerea obiectivului, trecem la un nou obiectiv. Dacă însă obiectivul nu a fost atins, procedăm la activitatea de remediere, conform următoarelor etape: *identificarea erorilor; clasificarea erorilor în funcție de tipul lor; realizarea grupelor de lucru în funcție de erorile făcute de elevi; activitatea de remediere condusă pe grupe*. Estimăm că obiectivul a fost atins atunci când 80% dintre elevi stăpânesc 70% din ce le propune profesorul.

Beatitudine în ochi de cercetaș

Într-o lume modernă, dominată de tehnologie și de satisfacții materiale zadarnice, singurul refugiu ni-l oferă cercetășia.

Cercetășia este o manieră distinctă de a privi existența; este un sentiment care ne stârnește dorința de a ne trezi din transa cotidiană, știind că la fiecare pas, la fiecare colț de natură sau de oraș putem să învățăm ceva nou sau... "doar" să ajutăm pe cineva, să smulgem tristețea de pe fața unei persoane și să o înlocuim cu un zâmbet. "Creăm o lume mai bună", acesta este motto-ul nostru. Cum facem asta? Prin simplul fapt că ne bucurăm de plăcerile pure, naturale și oneste ale vieții... Nimic nu se compară cu nopțile dormite în cort, cu cântecele de la focul de tabără, cu splendoarea infinită a bolții cerești care ne veghează, cu prietenii legate peste hotare, cu fericirea din sufletele noastre atunci când suntem împreună!

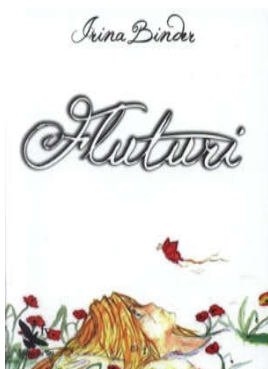
Mulți dintre voi nu înțelegeți de ce sunt așa importante, ce este așa special la ieșirile în natură, la cântece, la jocuri, la faptele bune îndeplinite... Ei bine...nu-ți trebuie nimic mai mult; în astfel de momente uiți de toate necazurile și te simți în totalitate satisfăcut. Ar trebui să încercați și voi! S-ar putea să nu vreți să vă întoarceți la monotonia vieții anterioare... Gata oricând!

Popa Andrea - fostă elevă a Liceului Teoretic Negrești-Oaș

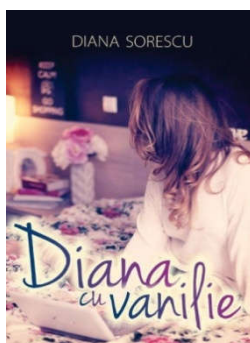

Bibliografie de suflet

Fluturi – Irina Binder

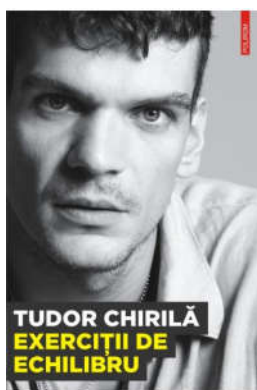
Diana cu vanilie – Diana Sorescu

De vorbă cu Emma – Vitali Cipileaga

Exerciții de echilibru – Tudor Chirilă

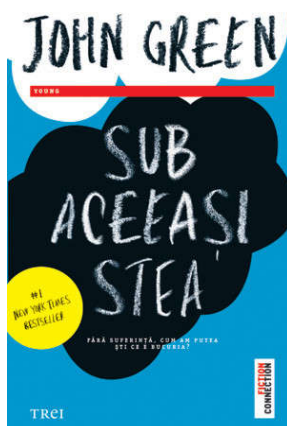
Cuvinte – Vaida Radu George

Așteaptă-mă – Elisabeth Naughton

Cămașa lui – Augustina Șiman

Unsprezece minute
– Paulo Coelho

Sub aceeași stea – John Green

CONCURSUL INTERJUDEȚEAN CU PARTICIPARE NAȚIONALĂ

„BIBLIOTECA: FEREAȘTRA DESCHISĂ SPRE NENUMĂRATE VIETI”

Proiectul este coordonat de Casa Corpului Didactic „Darius Pop” Satu Mare și Inspectoratul Școlar Județean Satu Mare, în colaborare cu Biblioteca Județeană Satu Mare și Asociația Națională a Bibliotecarilor din România, filiala Satu Mare.

Concursul este structurat pe mai multe secțiuni:

- ❖ creații literare online;
- ❖ afișe pentru promovare de cărți, autori, opere literare;
- ❖ ilustrații pentru creațiile literare premiate la secțiunea de creații literare;
- ❖ reviste școlare în format electronic;
- ❖ simpozion pentru cadrele didactice coordonatoare;
- ❖ o secțiune dedicată exclusiv elevilor din învățământul primar care poartă titlul generic „Ștafeta poveștilor”.

Elevii Liceului Teoretic Negrești-Oaș au obținut rezultate deosebite, pe măsura talentului cuibărit în visele și aspirațiile lor creative, oglindind inspirație și fior ivit dintr-ale tainicelor ascunzișuri ale inimii. Iată în-semnele izbândeii lor literare:

I. Concurs de creații literare

Locul II - DRAGOȘ DAIANA, clasa a VIII-a, cu lucrarea *Drumul meu*

Locul III - BUD ALEXANDRA, clasa a VII-a, cu lucrarea *Filele sufletului*

Mențiune - MATIȘ ANDRADA, clasa a XII-a A, cu lucrarea *Dacă sufletul meu ar fi o carte*

Mențiune - SAS LIDIA, clasa a X-a A, cu lucrarea *Cartea, o ușă deschisă*

II. Concurs de afișe pentru promovare de cărți, autori, opere literare

Locul III - CÎNȚA CARLA, clasa a IX-a C, cu afișul *Colț alb*

III. Concurs de ilustrații pentru creațiile literare premiate la secțiunea de creații literare

Locul II - FABIAN ANTONIA, clasa a VIII-a, cu ilustrația *Îngerul nopții*

Mențiune - MIHOC VANESSA, clasa a X-a C, cu ilustrația *Amintirile din copilărie*

Prof. Palfi Maria, Prof. Obșitoș Feier Bianca
Bibliotecar, Sas Adriana

Filele sufletului

Cartea...un izvor de bucurii, un obiect fermecat. Alături de ea, cartea, trăim și re trăim senzațiile frumoase, întâmplările miraculoase. În sufletul meu de copil sălășluiesc două mari iubiri: iubirea de mamă și iubirea de carte. Dacă mama reprezintă iubirea nesfârșită, căldura și bunătatea, între copertile cărților am descoperit cea mai de preț comoară, care sădește în mine și în suflet lumina cunoașterii. Am făcut cunoștință cu cărțile încă din primii ani ai copilăriei mele, atunci când mama cu glas suav mă purta în lumea minunată a basmelor și a poeziilor. Dintre copertele acestora, se iveau seară de seară prinți, prințese și zâne bune cu chip de îngeri. Mai târziu, când ajutată de doamna învățătoare am descifrat tainele alfabetului, bucuria întâlnirii cu personajele din povestiri a fost și mai mare. De aici a izvorât totul. De la un lucru mic și neînsemnat la ceva nemaipomenit, care cu greu ar poate fi descris în cuvinte. De la o simplă carte se ajunge la marile biblioteci. Biblioteca înseamnă pentru mine acea lume fermecată unde poți să descoperi secretele cărților, unde poți să visezi în continuu la peripețiile personajelor, la universul minunat unde ajung citind și citind. Aș vrea să vă destăinui un secret: secretul cititului. Cu cât citești mai mult, cu atât te îndrăgostești mai repede de carte și cu atât mai greu te desparți de ea. Atunci când realitatea din jurul nostru este prea dură și totul e negru, atunci când crezi că nu mai ai scăpare, de undeva din întuneric strălucește ceva. Este o călăuză, călăuza imaginației, a gândului, este călăuza inimii. Cu puteri uriașe ne acoperă cu un scut, un scut din pagini și cuvinte, din sentimente și emoții, din aventură și iubire, din suflet și dăruire. Când trebuie să ieșim afară, vom scoate doar degetul mic de la mâna dreaptă, fiindcă astfel riscăm să pierdem tot, să ieșim cu totul în realitate. Atunci când citesc, sufletul meu zboară într-un univers paralel, unde totul este posibil. Fără ziduri și restricții, pot să explorez alături de Cireșari, să fac ocolul Pământului în optzeci de zile, să traversez mările și oceanele alături de echipajul Speranței, să zbor cu prietenii prin Suedia, să mă ascund într-o scorbură de copac, să trăiesc aventuri alături de Zeii Olimpului și să câștig Trimagiciada alături de Harry Potter. Tot ce nici nu îmi închipui că aș putea face în viața reală, tot ce nu este posibil se poate întâmpla cu ajutorul imaginației și a cărților. Mă simt o pasăre zburătoare, care a zburat dincolo de granițele adevărului, ducând în cioc mesajul: totul este posibil. În sufletul meu simt că pot să descopăr mai mult decât mintea omului poate gândi. Am reușit să ajung prin intermediul cărților în ținuturi pline de farmec, pe care nu le mai văzusem niciodată, în lumea minunată a celor care nu cuvântă, am învățat să deosebesc binele de rău, adevărul de minciună, frumosul de urât. Cu timpul am făcut cunoștință cu strămoșii noștri, cu toți voievozii și eroii care s-au jertfit din dragoste pentru acest pământ. Ori de câte ori timpul mi-e prieten, iau cartea și încep să citesc cufundându-mă în tainele ei. Mai am atâtea de descoperit și de învățat și sunt convinsă că doar ea, cartea mă va ajuta să-mi potolesc această sete a cunoașterii. Cu greu îmi găsesc cuvinte de mulțumire pentru miile de scriitori și pentru toți oamenii care prin truda și dragostea lor au făcut ca aceste cărți să ajungă în mâinile noastre. Aș vrea să fiu eu, una dintre acești oameni care aduc în rândul copiilor și adulților o oază de liniște și de bucurie. Ar fi extraordinar să pot, nu doar să citesc și să fac parte din poveste, ci să creez povestea, împletind firul magic de cuvinte. Lăsați telefoanele și acordați cărții măcar un minut. I-ar fi destul să își poată spune o mică parte din secretul pe care îl păstrează în adâncul filelor sale. Privește în zare și vei vedea un nou început, într-o lume în care cartea reprezintă viitorul, prezentul și trecutul.

Copile, visează!

Alexandra Bud, clasa a VII-a

Dacă sufletul meu ar fi o carte

Dacă sufletul meu ar fi o carte, care i-ar fi povestea? Imaginează-ți doar, să fie atât de ușor. Să-l deschizi când vrei, să-l răsfoiești și să vezi totul: prin ce am trecut, ce am simțit, ce am văzut. Oare l-ai înțelege? Probabil că n-ai putea citi cuvintele lipsite de formă de pe paginile murdare, nu ai desluși propozițiile fără sens în dansul lor macabru. Ai vrea să înțelegi imaginea unei file fără contur, dar ți-ar fi prea greu și ți-ar lua prea mult, așa că ai renunța. Un amalgam de sentimente îți conturează viața, un amalgam de sentimente te fac om. Biblioteca sufletului meu e confuză. Cărțile nu sunt aranjate în ordine alfabetică, cuvintele evadează și dansează haotic între pagini, propoziții, menite să spună ceva, se întorc pe dos și nu mai spun nimic. Tumult constant. Gândurile mele nu sunt aceleași cu realitatea. Încerc să pătrund în bibliotecă, dar haosul sufletului meu nu mă lasă. Încerc să mă prind de cuvinte, în speranța că mă vor propulsa într-o poveste cu înțeles, dar nimic. Nimic nu se întâmplă. În colț, ținând în mână o carte fără pagini, stă Iubirea. Pare calmă, inertă și puțin rușinoasă, îmi asigură speranță. Îmi croiesc drum între paginile ieșite din cotor și o prind de mână. Totul se oprește, totul dispare, totul, cu excepția ei. Iubirea rămâne în mijlocul bibliotecii cu privirea ațintită la carte. Încerc să vin mai aproape, dar nu mă lasă picioarele. Să fie asta răspunsul? Iubirea? Asta îmi trebuie să-mi liniștesc sufletul năruș? De ce nu am realizat până acum? Tema controversată în literatură, interpretată în atâtea feluri, încât nimeni nu a înțeles-o cu adevărat. Ce e o carte fără sentimente? O artă fără viață. Nu-mi amintesc tot ce mi-a zis bunica, eram prea mică să înțeleg ceva pe când ea se plimba vioaie prin lumea aceasta. „Atunci când oamenii suferă, iar viața lor se prăbușește, ei tind să își creeze o lume interioară, fără griji, o evadare perfectă doar pentru ei, ca să scape, chiar și pentru o secundă, de realitatea grosolană care îi înconjoară”. Îmi amintesc că îmi zicea asta de fiecare dată când îmi citea o poveste. Bunica nu trebuia să își creeze nicio lume perfectă, pentru că aceasta o aștepta deja în orice carte. Să fie oare iubirea sentimentul care poate contura lumea mea perfectă? Eminescu. În literatură, el este imaginea absolută a iubirii. Cine ar putea desena niște cuvinte atât de profunde ca el? Iubitor al iubirii, fire neînțeleasă și superioară, el vede iubirea ca pe un ideal merit să fie atins, ca pe un scop absolut al firii. Bacovia, pentru el iubirea reprezintă un sentiment merit eșecului, condamnat la moarte. El este nevoit să asiste la suferința adusă de un sentiment inofensiv la prima vedere și asta mă face să mă întreb: Merită ca biblioteca mea să fie conturată de iubire? Doar acest simplu gând mă face să mă trezesc la realitate. Lumea himerică se năruie în jurul meu. Simt ceva în mână, e catifelată și ușoară, o carte. O deschid... nimic. Plină de pagini albe gata să fie pătate, e cartea pe care o ținea Iubirea în mână; să fie oare, acum, a mea? Un miros teluric mă amețește. O călimară plină de cerneală stă deschisă pe un raft, parcă așteptându-mă. Încep să scriu. Cuvintele nu mai sar haotice de pe hârtie, sunt hipnotizate de peniță și se supun. Mă aflu în control, dezambiguizare totală. Sufletul meu se liniștește și ascultă, ascultă cuvintele și se leagă în ritmul lor. Dacă sufletul meu ar fi o carte, nu ar spune numai o poveste, ar fi o colecție de cuvinte, toate implorând să fie contextualizate. Tema principală, iubirea, ar liniști și cele mai haotice părți ale firii. O privire placidă, atât ar fi nevoie și s-ar rata fantasmagorica licărire a împlinirii, biblioteca sufletului meu fiind fereastra spre nenumărate vieți, învelită în sentimente care umanizează fiecare raft.

Andrada Mătiș, cls. a XII-a A

Poezii

Dumnezeu - Universul redus la esență UITAREA

De Tine Doamne am uitat
În tumultul vieții-aprinse,
Revino iar în viața mea !
Înflăcărează candela mea stinsă.

Nu mă lăsa să pier așa
Robit de patimile grele,
Ci vino și-mi oprește Tu
Urcușul meu spre cele rele!

Cândva am fost și eu curat
Ca soarele care apune,
Dar iată, rău m-am tot schimbat,
Revino-n viața ce-mi apune!

Să fiu pe veci al Tău aş vrea
Cu toți pe care-i port în gând,
Dar lupta vieții este grea,
Ajută-mă, îți cer plângând.

CALEA VIEȚII

Pașii mei aleargă spre Tine Doamne,
Dar pe căi mă împiedic mereu
De pietre, spini și rafale
Și drumu-i greu, tot mai greu.

Cu corpul zdrobit de atâtea căderi
Cu inima-mi frântă și grea
Alerg încă Doamne cu temeri
Și Îți cer ca Petru mâna.

Am Doamne încă atâtea neputință ,
Dar cad, mă ridic și pornesc,
Tu știi Doamne a mea nevoie
Când pașii tot mai greu îi târșesc.

Tu mai știi că murdară mi-e firea,

de Pașca Mihaela, Clasa a XI-a A

Din înalta-Ți mărire din Cer
Întoarce-Ți cu milostivire privirea
Și nu mă lăsa Iisuse să pier!

Iartă-mă iubite, Stăpâne Ceresc
De faptele rele ce pe cale
Le-am ridicat ca pe un Everest
Și privesc spre Tine cu jale.

Poezia Mamei

Mama, un cuvânt atât de simplu
Ce mă ajută tot timpul
Fie zi sau fie noapte
Ea îmi e mereu aproape.

Orice comoară ar fi în lume
Nu se compară cu tine
Diamante sau pietre prețioase
Nu pot înlocui ale tale sfaturi generoase.

Când te strâng în brațe tare
Inima din piept îmi tresare
Și când îmi zâmbești
Sufletul mi-l liniștești.

Azi îți mulțumesc
Și îți reamintesc
Că însemni totul pentru noi
Pentru copii tăi, cei doi !

POEZIA PENTRU MAMA

Tare scumpă, ca o floare
Ești tu mamă iubitoare,
Inima mi-o dăruiești,
Un vis drag îmi împlinești.
Bunătatea mă-nconjoară,
Ești o floare rară,
Să fii zâna din povești;
Calde zâmbete primești !

Dragostea este cheia clipei și a veșniciei

Sentimentele plutesc ca o aură mirifică în tot Universul, purtându-ne într-o stare de vis, în care suntem pierduți și ne contopim unul cu celălalt. Ele ni se imprimă adânc în suflet și ne poartă adanc pe aripile vântului. Dragostea este acel sentiment în care sufletul poate aștepta o efemeritate, să fie eliberat din cătușele singurătății, dar mai poate fi chiar și o ploaie de flăcări asupra unei inimi de gheață. Dragostea este necunoscută, nemărginită și ireversibilă, menținându-ne la suprafață, o dată ce am fost salvați din întuneric, asemenea unei explozii de lumină. Cheia cea mai prețioasă a iubirii este cheia clipei, învăluită în mister, neavând limită. Ea ne trezește simțurile, fulgerându-ne intens inima, visând neîncetat și izbucnind pe culmile fericirii. Într-o simplă fracțiune de secundă, dragostea se poate întoarce, asemenea unui ac de pe busolă, la 180 de grade, simțindu-ne pierduți și dezorientați. Însă, o dată ce ne-am inițiat în acest ludic în care noi suntem protagoniști, iubirea va face ca greșelile și micile imperfecțiuni să se vadă acolo unde ea există. Dragostea este cheia clipei și a veșniciei, ea fiind în-stabilă adânc în inimile noastre, așteptând ca roțițele să fie puse în mișcare și invadate de emoții, sentimente și fel de fel de stări sufletești.

Balog Karina – Clasa a XI-a D

REPORTAJ DIN ȚARA OAȘULUI

Satul Huta - Certeze

Fiecare om de pe acest Pământ se naște cu un scop, urmat de un anumit destin la care se adaugă clipe și trăiri memorabile, iar toate acestea împreună edifică întreaga viață a descoperirii. Pentru mine, drumul vieții semnifică o adevărată piesă de teatru care polarizează asupra sa toate momentele explorate de-a lungul anilor, un univers în care ducem singuri lupta noastră cu puterile invizibile ale lumii, dar dincolo de toate acestea, un lucru să ne urmeze mereu: niciodată să nu uităm de unde am pornit. Originară din Huta-Certeze, sunt mândră că am oportunitatea de a vă prezenta lumea mea și tot ceea ce iubesc legat de ea. Pot spune că anii copilăriei petrecuți aici au fost cei mai minunați din viața mea, încărcăți cu momente de neuitat și fantezii nemuritoare. Huta - Certeze este una dintre cele mai populate așezări din Țara Oașului, care se remarcă printr-o sumedenie de aspecte legate de tradiții, obiceiuri și anumite legende existente în zonă. Oamenii de aici dau dovadă de caractere puternice, sunt iubitori, buni, cu frică de Dumnezeu și sunt alături mereu, ca să-ți spună o vorbă bună. Peisajul dominant înfățișează adevărata frumusețe a naturii, cu păduri dense și bogate, câmpii întinse și alte atracții turistice, cum ar fi: drumul forestier care duce spre Cariera de piatră, Cabana Șelătruc și multe alte locuri care te vor uimi de la prima călătorie. Specific satelor sunt casele modeste, dar pot spune că, în cazul nostru, se face o excepție, deoarece localitatea în care trăiesc se aseamănă mai degrabă cu un oraș în care predomină casele mari, construite într-un spirit de inovație și decorate nemaîntâlnit până acum. Bineînțeles că toate acestea se datorează persoanelor muncitoare de aici, care pleacă în străinătate pe tot parcursul anului, pentru a avea un trai mai bun și o viață mai înstărită, întorcându-se într-un număr mai mare pe parcursul vacanței de vară. Iubesc satul în care am crescut și aș dori să vă conving ca, într-o bună zi, să-l vizitați și dumneavoastră, să descoperiți tainele lăuntrice ale liniștii rurale. Un obicei specific care se organizează în fiecare an este Sâmbra Oilor, un eveniment cultural și cunoscut de către toți locuitorii Țării Oașului, care este sărbătorit prin muzică, dansuri populare și caracterizat prin separarea oilor de către ciobanii care pornesc cu turmele spre pajiștile din munți. Aici, se expun cu vânzare produse artizanale și meșteșugărești, jocuri pentru copii și diferite mijloace responsabile pentru petrecerea unei zile pline de aventuri.

La final, aș dori să evidențiez ideea că, fără dorința de explorare a lumii înconjurătoare, nu veți reuși să cunoașteți cu adevărat viața, așa că vă propun să vă faceți timp pentru a vizita acest lăcaș ferit de aglomerația de la oraș și să vă bucurați de creația Demiurgului Lumii și anume Huta-Certeze.

Georgiana Covaci, cls. a IX- a

Carte, draga mea

**Carte, carte, draga mea,
Te-aş citi toată ziua
Ai copertile curate,
Pagini frumos ilustrate.**

**Zi şi noapte te-aş citi
Fără tine n-aş trăi.
Te ador, eşti viaţa mea
Numai lângă tine-aş sta.**

**Îmi place să te citesc
Fără tine-nebunesc,
Promite-mi cât voi trăi.
Că nu mă vei părăsi.**

Barnișca Carina, cls. a VIII-a, prof. coordonator Eva Corpaș

SATUL MEU NATAL - OAZA DE SOARE

Casa sufletului meu este satul în care am văzut lumina zilei, într-o dimineață de iunie încărcată de mirosul trandafirilor îmbobociți. Înconjurat de păduri și traversat de ape cristaline își duce existența de multe secole la rând. Tăcut, așteaptă generații peste generații. Un sătuc micuț, dar totuși mare în ochii mei, deoarece pentru mine nu există altul mai frumos și grațios. Oriunde ne-ar purta valurile vieții, satul în care am crescut nu îl vom uita niciodată. Nu ai cum să uiți ulițele copilăriei, aventurile de la miezul nopții sau poveștile spuse de bunici, strigătul clopotului bisericii din Cămărzana care cheamă localnicii la slujbă în zilele de sărbătoare. Satul Cămărzana este un loc pitoresc ca multe altele din țara noastră binecuvântată de Dumnezeu. Ascuns printre dealuri, este locul unde soarele pătrunde mereu luminos și unde vântul șoptește vechi povești păstrate cu dragoste și grijă de bătrânii satului, dăinuind mirajul acelor vremuri de demult. În legătură cu numele localității știm că: trei haiduci având numele de Pașca, Haiduc și Homa, din cauza prigoanei autorităților, se refugiază în această zonă păduroasă și se stabilesc lângă un izvor pe care l-au denumit „Fântâna Păștenilor”, iar zona locuită din jurul acestei fântâni se numește „Pășteni”, până în ziua de azi. Acești haiduci, o dată cu venirea lor, au adus câteva fete care datorită frumuseții lor au fost denumite *zâne*. Locul în care s-au stabilit având o înfățișare de cămară (loc ascuns și greu de pătruns) a fost numit „Cămara Zânelor”, de unde se presupune că vine și numele comunei. Lăsând în urmă localitățile Boinești, Târșolt, șoseua serpuiește printre dealuri spre cea mai nordică extremitate a Țării Oașului – satul Cămărzana. Intrarea în sat se face printr-un defileu de o rară frumusețe. Dincolo de acest defileu casele sunt așezate răsfirat într-un decor natural splendid. Vara te întâmpină peisajul îmbrăcat în mii de culori care oferă prosperitate și veselie, iar iarna dealurile sunt învăluite de pufoasa și strălucitoarea zăpadă. De la prima vedere aspectul general este acela al unui sat singuratic, împrăștiat, așezat parcă într-un găvan și care este străjuit de culmile înalte ale dealurile care parcă se înalță mai mult spre cerul uimitor de atrăgător și totodată ocrotitor. Comuna noastră este protejată și păzită de 5 dealuri importante: Piatra Cornii, Gemenele, cele trei Holmuri, Cetățuia și Copârcea. De asemenea este străbătută de 3 văi importante: Lecăncioara, Valea Mare, Ceaslășul. Toate aceste elemente ale naturii constituie paradisul de care m-am bucurat în timpul copilăriei. Locurile acestea pe care credeam că le cunosc și unde pașii mă poartă mereu, pot dezvălui secrete numai de ele știute. Sufletul ți se umple de bucurie văzând în zare Dealul Cetățuia cu creste înalte care sprijină bolta cerească, străjuind din depărtare, cu deosebită grijă, locașul nostru, pădurile ce îmbracă dealurile tresărind la cântecul păsărilor, apele domoale care sărută țărâna străbună. Peisaje deosebite, obiceiuri și tradiții ce poartă parfumul arhaic al anilor, dar și ecoul tainic al trecutului se găsesc în aceste locuri pe care le iubesc. Totodată tradițiile și sărbătorile, aici au un farmec aparte, care le distinge, la fel ca evenimentele din familie: naștere, nunta și înmormântarea, cât și cele mai importante sărbători de peste an: Crăciunul și Paștele. Așa cum spune Adela Dobrescu în cartea „Bucătăria bunicii”, dintre cele trei momente importante ale vieții omului, nașterea este primul și cel care introduce omul în familie și implicit în comunitatea din care acesta face parte.

În cadrul unei comunități, nașterea era și mai este și astăzi un eveniment de o mare însemnătate și cu profunde implicații spirituale, dar și organizatorice. Ospățul de botez la Cămărzana era un ospăț restrâns la care participa familia, nașii și rudele foarte apropiate. Mâncărurile servite la ospățul de botez nu erau chiar atât de felurite. Supa de carne de pui, sarmalele, friptura erau cel mai des întâlnite. Fără a fi ceva spectaculos, meniul servit la botez era unul tradițional. Singurele care rupeau această monotonie sunt prăjiturile. La această etapă de pregătire, femeile lăsau frâu liber imaginației și se străduiau să aducă mereu noi rețete și noi decoruri, tot mai elaborate, mai interesante. În satul tradițional, căsătoria este un rit de trecere deosebit de complex. Momentele și dinamica acestor ceremoniale subliniază importanța schimbării statului mirilor atât pe plan personal, cât și în cadrul comunității din care aceștia faceau parte. Conform mărturiei bunicii mele, în vechime nunțile țineau două zile și două nopți, iar cu o săptămână înainte, mirii invitau la nuntă vecinii și rudeniile. Fiecare invitat aducea câte ceva pentru pregătirea nunții (astfel confirmau prezența la nuntă, fiindcă atunci nu se ofereau cadouri sau bani): făină, ouă, brânză, lapte, untură, găini. Carnea, băutura și toate celelalte necesare erau asigurate de părinți. Bucătarii erau oamenii pricepuți și ajutoarele erau rude apropiate. Petrecerea avea loc în casă, mobila era scoasă, rămânând doar mesele și scaunele sau lavițele, ori în șură. Nuntașii se adunau la casa unde va urma să aibă loc nunta, bărbații erau serviți cu țuică, obiceiul domnișorii de onoare mergea de-a lungul satului. După cununia religioasă, țâpuritoareleacompaniate de ceterași, însoțesc alaiul de nuntă la casă. Un alt obicei era să se fure mireasa și era răscumpărată de niște nași cu bani. Obiceiuri semnificative erau și : dansul miresei, dansul colacilor, belciug, țâpuritul (care se practică și în ziua de astăzi). Mesele erau îmbelșugate cu: aperitive, supă de carne, fripturi, sarmale și prăjituri de diferite feluri (colaci, gogoși, cozonaci, coșulețe, pișcoturi, prăjitură cu nucă, cu fructe, torturi). Îmbrăcămintea mirilor era una tradițională, viu colorată, croită cu câteva luni înainte de nuntă. Mirele era îmbrăcat cu: gaci, cămeșă, curea, bondă cu cotători, clop cu zăle și cizme de piele. Mireasa purta: pindileu, cămeșă de pânză, bondă cu cotători, chischineu, cizme de lac, mărgelile la gât, un element foarte important fiind cununa de mărgelile de pe cap care era potrivită cu părul împletit al fetei, înainte cu o zi de nuntă. Cel de-al treilea moment important din viața omului este moartea, care constituie finalul bucuriilor și tristeților de care are parte o ființă umană. Moartea e un abis, în care deși știm că trebuie să pătrundem cu toții, de câte ori intră acolo cineva drag și apropiat, în noi, cei rămași pe marginea prăpastiei, se sfâșie sufletul de teamă, jale, disperare. În comuna mea existau ritualuri de separare, iar în tot ceea ce privește doliul, familia, întreaga comuniune încearcă să asigure odihna și liniștea celui plecat pe drumul fără de întoarcere. La acest ritual precum și la celelalte participă întreaga populație, deoarece moartea este una din acele manifestări colective nu doar de familie, la care participă tot satul și tocmai datorită acestei implicații colective multe din obiceiuri se păstrează sau dispar. Clopotele anunță faptul că a murit cineva. În mod normal înmormântarea avea loc după o zi sau două de la deces. Mortul era așezat în sicriu într-o cameră curată, iar în casă olinzile erau acoperite, oalele erau întoarse cu gura în jos, steagul sau chischineul negru erau arborate la poartă. Priveghiul deschidea poarta sufletului către o altă oază de soare...

Mihaela Pașca, cls. a XI-a A

Considerente metodice asupra unei probleme tip de chimie

Rodica Bud – prof. de chimie, Liceul Tehnologic Ioniță G. Andron, Negrești-Oaș
Adrian Bud – prof. de matematică, Liceul Teoretic Negrești-Oaș

Rezolvarea problemelor este cheia reușitei sau insuccesului în învățare chimiei. Fără o îndrumare potrivită care să-i conducă spre strategii de rezolvare, cei mai mulți elevi sunt dezarmați în fața unei situații noi. Rolul profesorului este de a-i înarma pe elevi cu tehnici de abordare a problemelor, specifice gândirii chimice. Repetarea la nesfârșit a unor tehnici automate poate crea o falsă impresie despre chimie și poate stopa interesul natural pe care un elev normal îl are pentru orice noutate din jurul său. Un adevărat profesor va fi însă mereu în căutarea unor metode care să stârnească interesul elevilor, incitându-le curiozitatea și stimulându-le creativitatea prin probleme potrivite nivelului lor de cunoștințe și capacităților intelectuale specifice. Matematica este o știință, aparent abstractă dar ea capătă viață prin punerea ei în practică. Vom propune o problemă de concentrație a soluțiilor și vom prezenta două metode de rezolvare, una matematică și una chimică.

Pe masa laboratorului de chimie se află două pahare cu soluție de acid clorhidric cu concentrație de 45% , respectiv de 60%. Care este raportul în care se amestecă cele două soluții și ce cantitate din fiecare soluție se folosește, pentru a obține 150 g soluție de acid clorhidric cu concentrație de 55%.

În esență, problema arată așa:

Se dă o primă soluție cu masa m_1 și cu concentrația c_1 și o a doua soluție cu masa m_2 și cu concentrația c_2 . În urma amestecării celor două soluții se obține o nouă soluție care are masa $m = m_1 + m_2$ și concentrația c .

Rezolvare matematică:

Punând în ecuație datele problemei, avem de rezolvat următoarea ecuație

$$m_1 c_1 + m_2 c_2 = m c$$

În aceasta ecuație, vom avea o singură necunoscută.

Dacă necunoscuta este c , ea se determină prin formula $c = \frac{m_1 c_1 + m_2 c_2}{m_1 + m_2}$

Observație. Se observă că raportul $\frac{m_1 c_1 + m_2 c_2}{m_1 + m_2}$ reprezintă media ponderată a concentrațiilor c_1 și c_2 cu ponderile m_1 respectiv m_2

Dacă necunoscuta este m_1 , ea se determină prin formula $m_1 = \frac{m c - m_2 c_2}{c_1}$

Dacă necunoscuta este m_2 , ea se determină prin formula $m_2 = \frac{mc - m_1 c_1}{c_2}$

Dacă necunoscuta este c_1 , ea se determină prin formula $c_1 = \frac{mc - m_2 c_2}{m_1}$

Dacă necunoscuta este c_2 , ea se determină prin formula $c_2 = \frac{mc - m_1 c_1}{m_2}$

În cazul problemei noastre, aparent nu cunoaștem nici m_1 nici m_2 , dar cu puțină atenție putem exprima m_2 prin formula $m_2 = m - m_1$.

Astfel ecuația inițială devine $m_1 c_1 + (m - m_1) c_2 = mc$, avînd o singură necunoscută m_1 .

Aceasta se determină ușor prin relația $m_1 = \frac{m(c - c_2)}{c_1 - c_2}$ și imediat $m_2 = m - m_1 = \frac{m(c_1 - c)}{c_1 - c_2}$.

În final putem determina raportul cerut $\frac{m_1}{m_2} = \frac{m(c - c_2)}{m(c_1 - c)} = \frac{c - c_2}{c_1 - c}$.

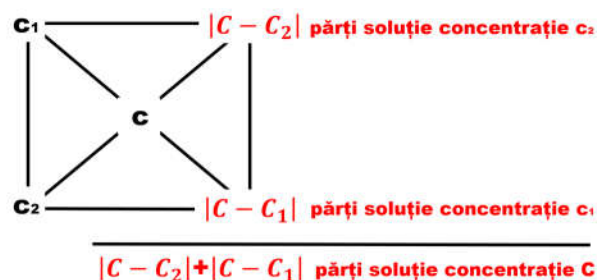
Observăm ca acest raport depinde doar de cele 3 concentrații, ale primei soluții, ale celei de a doua soluții, respectiv a soluției finale.

Să revenim la datele problemei. Înlocuind valoric, se obține $\frac{m_1}{m_2} = \frac{c - c_2}{c_1 - c} = \frac{55 - 60}{45 - 55} = \frac{5}{10} = \frac{1}{2}$

$m_1 = \frac{m(c - c_2)}{c_1 - c_2} = 50 \text{ g}$ și $m_2 = m - m_1 = 100 \text{ g}$

Rezolvare chimică:

Construim următoarea schemă numită metoda grafică (regula dreptunghiului).

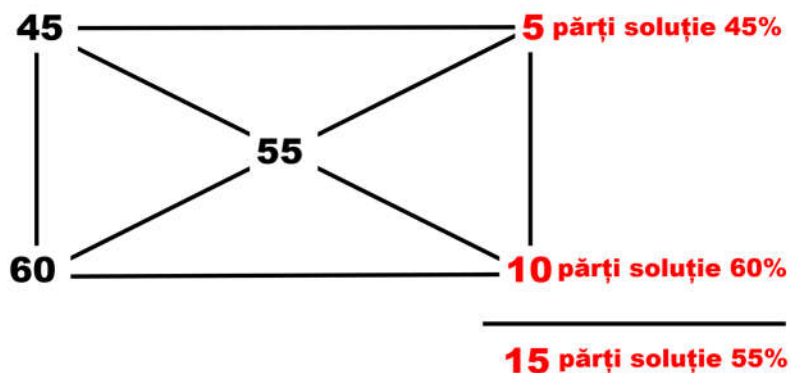

Concentrația procentuală indică numărul de părți de substanță dizolvată în 100 părți de soluție.

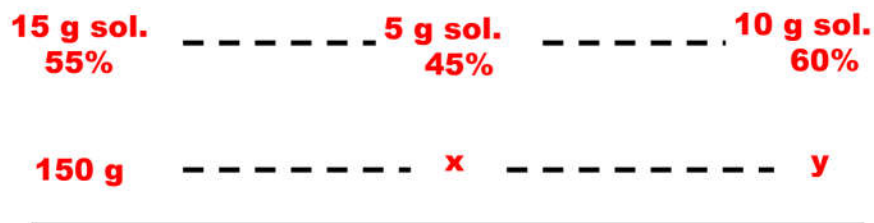
- Se scad procente pe diagonală și se obțin părțile de volum, în care se amestecă cele două soluții.
- Raportul în care se amestecă cele două soluții este: $|C - C_2| : |C - C_1|$

- Folosind regula de trei simplă, se calculează masele de soluție $C_1\%$ respectiv $C_2\%$ care se vor amesteca pentru a obține masa soluției finale.

Trecând acum la datele problemei noastre, le vom organiza sub forma grafică următoare

Iar raportul în care se amestecă soluțiile este $5:10 = 1:2$

$$x = \frac{150 \cdot 5}{15} = 50 \text{ g sol. 45\%}$$

$$y = \frac{150 \cdot 10}{15} = 100 \text{ g sol. 60\%}$$

Triple „E”

„Tu ne seras pas aussi bonne comme tes parents. Tu le sais aussi bien que moi !”

Pourquoi j’écoute toujours la musique de ces mots qui chante dans ma tête et ne me laisse pas me relaxer comme une fille de dix-neuf ans? Je ne peux pas regarder en silence le ciel azur parce que les céphalées sont dans mon corps la plupart de la journée...

Ah, où sont mes manières? Je suis Edina et je suis la plus jeune de la triple alliance: Edina, Eliot et Elias. Nous sommes „*Les triples E*”.

Revenons à nos moutons... C’est très bizarre. La seule chose que je remarque est le souffle de mon chien, Sasha. Oh, non. Cela signifie que l’un de mes frères chenapans me dérangera! 1..2...

„-Edina!” Une voix grave appelle mon nom. Je crois que c’est Elias.

„-Quoi?”

„-Ne parle pas comme ça avec moi! Viens ici!”

Mais mon lit est très confortable... Je fais un effort et je prends toutes les forces possibles et impossibles pour appuyer mes pieds sur le parquet acajou et un frisson parcourt toute ma colonne vertébrale et mon corps lui répond immédiatement, car la minute suivante j’étais de nouveau entre les oreillers. Mais si je passé beaucoup des temps ici, Elias sera ennuyé... Alors j’ai décidé de prendre un pantalon noir et une blouse avec l’inscription: „C’est la vie!”. J’ai ouvert la porte de ma chambre et j’ai mis ma main sur le front quand j’ai vu le grand escalier que je devais descendre!

Après avoir descendu les vingt-et-une marches, je suis enfin arrivée dans la cuisine où Eliot et Elias avaient préparé le petit déjeuner.

„-Bon matin, ma belle sœur ! Qu'est-ce que tu veux manger?”

„-Tu es très gentil avec moi. Ça veut dire que je dois faire un travail pour toi!”

„-Quoi? Non, Edina! Je veux que tu fasses mon travail mais aussi celui d'Eliot!”

„-Non! Je ne suis pas votre chien!”

„-Non, c'est Sasha qui est notre chien!”

Il se croient très amusants, mais Sasha peut me faire sourire plus qu'eux.

„-Ça alors! Tu me laisses finir?”

„-Oui...”

„-Edina! Tu dois travailler avec...”

„-Avec qui?”

„-Notre mère et notre père!”

J’ai laissé tomber le samovar sur la table et ma bouche s’est ouverte dans un „O” parfait.

Excusez mes manières, encore une fois. Mes parents sont agents de police. Et j’ai, enfin, l’âge nécessaire pour travailler avec eux. J’aime faire des escapades, découvrir le grand nombre de pixels de l’appareil photo avec lequel la police fait des photos à l’endroit d’un accident. Mais c’est un chose que je n’aime pas. Les armes sont un sujet tabou pour les policiers et les armes sont mes objets préférés...

Pour dix minutes je suis restée la tasse dans la main droite et le café dans la main gauche.

„-Tu es sérieux?”

„-Je ne peux pas rigoler avec ça!”

Sur mon visage il y avait maintenant un grand sourire et, émue, j'ai mis la tasse sur la table en bois à lunures marron et je suis allée dans ma chambre pour tout dire à mon amie, Kimberly. Dans les escaliers, je suis tombée et les seules choses que je me rappelle sont les visages de mes frères qui me regardaient effrayés...

À poursuivre...

Liceul Teoretic Negrești-Oaș
Anton Flavia, Clasa a IX-a A
Prof. coord. Durău Cristina

Le rêve

Il était neuf heures du soir et le sommeil faisait sentir sa présence. J'avais une **céphalée** et j'avais éteint la lumière. J'étais restée dans la pénombre, dans le salon illuminé seulement par le feu et par la lumière de la rue qui rentrait par la fenêtre. Je me suis assoupie dans un fauteuil, devant la cheminée dans laquelle pulsaient quelques flammes fatiguées.

Peu de temps après, je me réveillais dans un monde tout à fait différent de celui dans lequel je vivais: un monde où tout semblait fait de **pixels**, même la **lunure** du vieux bois qui avait servi à fabriquer les meubles.

Je me suis retrouvée dans un salon qui semblait très vieux. Je savais que c'était dans ma maison, même s'il n'avait rien à voir avec la pièce dans laquelle je me reposais. C'était comme une **escapade** dans un monde parallèle, dont les objets pixelisés paraissaient moins ancrés dans la réalité du décor: un canapé et un fauteuil **azur**, une table en **acajou** rouge avec un **samovar** dessus, des ornements qui semblaient récoltés aux poubelles, des rideaux en velours bordeaux et une cheminée en marbre.

Soudain, j'ai entendu une **musique** étrange et à la porte s'est affiché un homme d'une vingtaine d'années. Il était vêtu d'une veste déchirée et d'un **pantalon** large. Il avait l'air d'un **chenapan**. Il est resté un peu sur place, ensuite il s'est avancé jusqu'au milieu de la chambre. Il m'a regardée et m'a dit que j'étais celle qui l'aiderait à donner un sens à sa vie. Il disait qu'il avait besoin de quelqu'un pour lui montrer le chemin à suivre. Il avait l'air de parler d'un **tabou**: il essayait à chercher ses mots, mais il avait du mal à les trouver.

Au début j'ai été bouleversée par cette apparition, mais ensuite j'ai compris: je devais l'amener à une agence pour emploi! Son chemin dans la vie était de gagner de l'argent pour se faire une situation et se fonder une famille!

Je me suis réveillée avec le sentiment de satisfaction que j'avais aidé quelqu'un à trouver sa voie dans la vie.

George Ciocan – reprezentantul elevilor din liceul nostru

"Crede că poți și vei fi deja la jumătatea drumului". Așa cum spunea Theodore Roosevelt, dorința de implicare și de dezvoltare personală este mai presus de gândurile mundane pe care mintea umană le poate concepe. Așa a început și "mica mea aventură", cum îmi place mie să o numesc. Consiliul Elevilor reprezintă o formă de organizare asociativă a elevilor, cu un rol important în democratizarea școlii și a relațiilor profesor-elev. Până în clasa a 9-a, nici eu nu am auzit de acest "Consiliu al Elevilor"... ce să fie oare? Era ceva cu totul nou pentru mine. În clasa a 10-a am fost ales pentru a îndeplini rolul de Președinte al Consiliului Școlar al Elevilor la Liceul Teoretic Negrești-Oaș și apoi, secretar al Consiliului Județean al Elevilor Satu Mare. Credeam că e simplu, dar această funcție necesită o seriozitate maximă. După un an în C.J.E. SM (cum îi spunem noi), adică în septembrie 2017, am candidat pentru funcția de Vice-Președinte C.J.E. SM....și am reușit! Cu ajutorul BEx-ului (Biroul Executiv) reușim de fiecare dată să îi impresionăm pe elevi cu activitățile pe care le organizăm. Acest Consiliu al Elevilor e o structură foarte prietenoasă, prin care ai oportunitatea de a cunoaște persoane din toată țara. De exemplu, eu cunosc câte 2-3 persoane din fiecare județ al țării, datorită acestui consiliu! Pentru mine este o plăcere să mă implic, acest lucru devenind o pasiune. Încearcă și tu!...și cine știe...poate vei fi următoarea "voce a elevilor", la fel cum am fost și eu.

Paul Erdős

– UN GRAFICIAN CELEBRU ÎNDRĂGOSTIT DE ȚARA OAȘULUI

În data de 9 noiembrie 2016, la Muzeul de Artă din Satu Mare a avut loc un eveniment cultural memorabil pentru județul nostru și, în același timp, pentru ținuturile Oașului: 100 de ani de la nașterea graficianului Paul Erdős. După dezvelirea unui bust amplasat în fața atelierului în care marele artist a locuit și și-a desăvârșit Opera, a fost organizat un simpozion unde au prezentat comunicări cricii de artă Banner Zoltan și Pavel Șușară, academicianul Marius Porumb și alții. Tot cu acest prilej a fost vernisată o expoziție cuprinzătoare și s-a lansat un catalog editat de Muzeul Sătmărean închinat memoriei lui Paul Erdős. La acest șir de evenimente s-a remarcat prezența fiilor celui evocat, Judith și Peter, alături de numeroși iubitori ai artei.

Personalitate artistică proeminentă a României, Paul Erdős s-a născut la Hurezu Mare în 2 noiembrie 1916 și s-a stins din viață la Satu Mare în 17 noiembrie 1987. S-a manifestat de tânăr ca un mare talent artistic, dar a avut o existență dramatică. Spre exemplu, în primăvara lui 1944, în timpul regimului horthyst de ocupație din Nordul Ardealului, este deportat împreună cu întreaga sa familie, alături de alți evrei sătmăreni, în lagărul de la Auschwitz. Va petrece zile și nopți de groază în alte șapte lagăre, fiind salvat de la moarte grație talentului său artistic, dar își pierde întreaga familie. După prizonieratul rusesc și american, revine în ținutul natal. Aici regăsește resurse pentru a transforma durerea în biruință artistică. I se vor încredința diferite funcții de conducere în diferite domenii ale artei, în Baia Mare și Satu Mare, orașe care până în 1968 făceau parte din regiunea Maramureș. În aceste împrejurări străbate drumurile Oașului, stă de vorbă cu oamenii de aici, se documentează, face schițe. Are o activitate artistică prodigioasă, expune în țară și în străinătate, i se tipăresc albume.

De notat că de-a lungul întregii sale vieți a simțit un atașament sufletesc puternic față de Țara Oașului, de oamenii locului, pe care i-a cunoscut și i-a înțeles în profunzime. A lăsat acestui areal numeroase creații plastice, printre care două lucrări monumentale amplasate la Întreprinderea „Oșana”, una dintre ele nefiind conservată. Dar ceea ce rămâne pentru posteritate este ciclul dedicat oamenilor din Oaș. Dintre acestea, la expoziție au putut fi vizionate următoarele: Duminică în sat, În poartă, Rapsodie oșenească, Vara, Mireasă 1, Oșan, Mireasă 2, Aprilie jucăuș, la care se adugă alte cinci „chipuri” de bărbați dintr-un Fotomontaj de 16 desene.

Lucrările pe care Paul Erdős le-a închinat Țării Oașului reprezintă o zestre inestimabilă.

Artistul i-a iubit pe oșeni. Urmărind liniile trasate de artist, simți că i-a privit în ochi pe oșeni, înțelegi că le-a stăbătut cu gândul iscoditor adâncimile sufletului și le-a citit ca nimeni altul trăirile imprimate pe chipuri. El înțeles dorurile acestor oameni atât de îndrăgostiți de viață, a simțit clocotul din arterele lor. Le-a surprins trăsăturile distincte. Așa se face că semnele staturii lor, vorba directă și căutăturile neîntortochiate i-au înflăcărat imaginația și i-au ghidat stileturile pe care, după mărturiile fiicei Judith, și le cioplea din lemn de brad coborât probabil de la cotele înalte ale Pietroasei.

Mireasă din Oaş - Paul Erdős

Ce l-a atras la acești oameni? Se știe că motivul central ale operei sale este OMUL, omul „de dinaintea lui Darwin” (Pavel Șușară), cel din gândirea iudeo-creștină, adică omul creat, iar nu cel imaginat ca produs al mutațiilor evoluționiste. Se poate înțelege că, în Oaș, artistul și gânditorul Paul Erdős a găsit prototipurile aflate în acord cu viziunile sale despre oameni, cu filosofia și cu estetica sa. Fizionomiile surprinse, în special cele ale mireseilor, transmit forța ființei umane, o energie preluată din tăria lemnului viu, din fibrele ca oțelul ale gorunului transformat în stâlp de turnaș și de casă, ori în semn al mormântului. Energiile pe care oamenii lui Paul Erdős le degajă sugerează durata și statornicia, sunt energii pe care frunțile aspre le răsfrâng ca pe niște iradiații emise de trunchiurile de stejar ale codrului. În lucrările dedicate mireseilor, nu suplețea, nu mlădierea l-au atras, ci puterea nebănuită a boresiei ca stâlp al familiei, așa după cum verticalitatea bărbaților transmite tăria boresarului. Miresele lui Paul Erdős nu sunt acoperite cu voaluri diafane. Cununa viitoarei femei, a celei sortite să fie dătătoare de viață, devine coroană care o înalță, armonizând pe verticală ecartamentul strict biologic bărbat-femeie. O lucrare cu semnificații profunde este Cosașul. Aici nu omul e plasat în centru, ci cosia, mânerul coasei, dur, cioplit cu greu, dar apărându-și poziția verticală, coasa fiind unealta care adună grâul, adică „pâinea cea de toate zilele”. Lucrarea intitulată *Rapsodie oșenească* este un imn complex înălțat Țării Oașului, una din cele 18 țări românești, cea mai misterioasă dintre toate, metereză la frontiera de NV a spațiului vast al limbii române. Compoziția sugerează descendența omului care a sfințit locurile prin dinamica unui râu iscat din lumina Genezei. În nebuloasa depărtărilor temporale, soarele devine un ochi divin. Privit îndelung, acesta creează senzația de mișcare a unor valuri neadormite de lumină care curge spre noi printr-un timp istoric presărat cu simboluri: dealul, valea, turla bisericii, clăia de fân, casa ca centru al universului pentru fiecare om, vranița cu boc, gardul care limitează fără a îngrădi, vegetalul resimțit ca leagăn și mormânt și, în sfârșit, OMUL care îmbrățișează pământul cu trupul său masiv, ajuns la liman, într-o fertilă odihnă, poposind înaintea drumului viitor.

Sentimentul transmis de lucrările lui Paul Erdős dedicate Oașului, omului de aici, este limpede. Sprijinit pe umerii oamenilor care au tăria de a sta drepti pe pământul lui Dumnezeu, cerul nu se clatină...

Paul Erdős aduce un elogiu vieții, desenele lui celebrează triumful viului asupra morții. Sursele mesajului său se află în trăirile, frământările și insomniile din lagărul morții al macabruului an 1944. Omul care a supraviețuit pentru a da mărturie, artistul care a sperat și a disperat, a flămânzit și a mâncat pâinea amară a condamnaților la neant, omul de artă care a dormit cu realitatea morții în loc de pernă, omul acesta poate fi imaginat acum, la o sută de ani de la naștere ca un spirit exemplar care a avut tăria de a transforma prin creație un coșmar într-un lung psalm vizual, devenind el însuși un coautor la frumusețea și măreția creației divine. Fizionomiile surprinse, în special cele ale mireseilor, transmit forța ființei umane, o energie preluată din tăria lemnului viu, din fibrele ca oțelul ale gorunului transformat în stâlp de turnaș și de casă, ori în semn al mormântului. Energiile pe care oamenii lui Paul Erdős le degajă sugerează durata și statornicia, sunt energii pe care frunțile aspre le răsfrâng ca pe niște iradiații emise de trunchiurile de stejar ale codrului. În lucrările dedicate mireseilor, nu suplețea, nu mlădierea l-au atras, ci puterea nebănuită a boresiei ca stâlp al familiei, așa după cum verticalitatea bărbaților transmite tăria boresarului. Miresele lui Paul Erdős nu sunt acoperite cu voaluri diafane. Cununa viitoarei femei, a celei sortite să fie dătătoare de viață, devine coroană care o înalță, armonizând pe verticală ecartamentul strict biologic bărbat-femeie. O lucrare cu semnificații profunde este Cosașul. Aici nu omul e plasat în centru, ci cosia, mânerul coasei, dur, cioplit cu greu, dar apărându-și poziția verticală, coasa fiind unealta care adună grâul, adică „pâinea cea de toate zilele”. Lucrarea intitulată *Rapsodie oșenească* este un imn complex înălțat Țării Oașului, una din cele 18 țări românești, cea mai misterioasă dintre toate, metereză la frontiera de NV a spațiului vast al limbii române. Compoziția sugerează descendența omului care a sfințit locurile prin dinamica unui râu iscat din lumina Genezei. În nebuloasa depărtărilor temporale, soarele devine un ochi divin. Privit îndelung, acesta creează senzația de mișcare a unor valuri neadormite de lumină care curge spre noi printr-un timp istoric presărat cu simboluri: dealul, valea, turla bisericii, clăia de fân, casa ca centru al universului pentru fiecare om, vranița cu boc, gardul care limitează fără a îngrădi, vegetalul resimțit ca leagăn și mormânt și, în sfârșit, OMUL care îmbrățișează pământul cu trupul său masiv, ajuns la liman, într-o fertilă odihnă, poposind înaintea drumului viitor. Sentimentul transmis de lucrările lui Paul Erdős dedicate Oașului, omului de aici, este limpede. Sprijinit pe umerii oamenilor care au tăria de a sta drepti pe pământul lui Dumnezeu, cerul nu se clatină...

IOAN NISTOR

Interviu cu Alexandra Bode, fostă elevă a Liceului Teoretic Negrești-Oaș

Perioada Liceului

: 2006-2010, clasa a XII-a B, profil Biologie-Chimie

Perioada Facultății

: 2010-2014, Inginerie Chimică și Ingineria mediului, Universitatea Politehnică Timișoara

Master

: 2014-2016, Controlul calității produselor și al factorilor de mediu, Universitatea Petrol și Gaze Ploiești

Septembrie 2014 - prezent: Coca-Cola Hellenic Romania

Loc de muncă :

Septembrie 2014- Martie 2016 – Quality Assurance Management Trainer

Aprilie 2016 – Mai 2017- Quality Assurance Supervisor

Iunie 2017- prezent Acting Quality Assurance Manager

1. În ce perioadă din viața ta ai trăit în anii de liceu?

1. Când mă gândesc la anii 2006-2010, nu pot decât să îi asociez cu una dintre cele mai frumoase perioade din viața mea: anii de liceu. O perioadă în care m-am descoperit, în care am format prietenii, în care am decis ce vreau să fac în viață și în urma căreia am rămas cu o multitudine de amintiri frumoase pe care le port în gând și nu de puține ori în discuțiile zilnice spunem: *Îmi amintesc că în liceu....*”

2. Ce te-a marcat cel mai mult în anii de liceu?

2. Acum, privind în urmă, pot spune că toată perioada liceului m-a marcat. Însă, cu siguranță cel mai mult m-a marcat decizia cu privire la facultatea pe care vreau să o urmez. Îmi amintesc că a fost un moment de cumpănă, deoarece au fost voci care m-au îndrumat către medicină și am fost tentată să aleg acest drum, deși nu eram 100% convinsă. A fost o luptă interioară destul de puternică, dar în cele din urmă, am ales ceea ce am vrut eu: Facultatea de Inginerie Chimică și Ingineria Mediului. Fiind anumite persoane care nu erau convinse că am ales bine, ambiția mea a fost și mai mare, pentru a demonstra că dacă vrei, se poate.

3. Cât de importantă a fost formarea și experiența educativă din liceu ?

3. Aș numi formarea din liceu una decisivă pentru viitorul unui tânăr. Este perioada în care îți formezi o cultură generală și în care iei una dintre cele mai importante decizii din viață. Pentru asta, trebuie să cunoști cât mai multe, dar mai ales să te cunoști cât mai bine. În perioada liceului am avut timp să citesc, să fac sport, să mă implic în multe activități extrașcolare și bineînțeles să învăț. Ulterior acestei perioade, m-am dedicat mai mult chimiei, ceea ce am ales să fac, de aceea cred că liceul este perioada care îți lărgeste cel mai mult orizontul și de aceea trebuie trăită la maxim și echilibrată pe lângă studiu și cu diverse alte activități care să te ajute să te cunoști cât mai bine.

4. Care este cea mai frumoasă amintire din liceu?

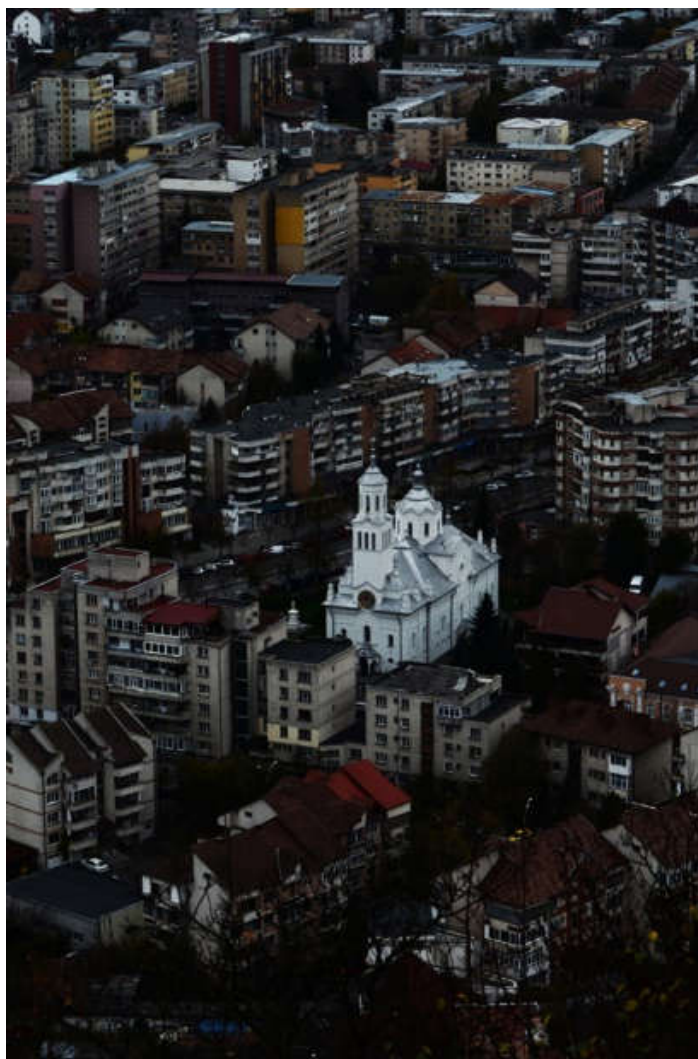
4. Grea întrebare: sunt multe amintiri care mi-au rămas adânc întipărite în suflet și minte: de la orele înaintea cărora așteptam uneori cu râsete, alteori cu mari emoții profesorii, la activitățile de voluntariat care m-au marcat și m-au făcut să înțeleg cât de norocoasă sunt că am o familie, olimpiade, concursuri, organizări de evenimente, toate au contribuit la formarea mea.

5 . Care profesor ți-a marcat anii de liceu?

5. Răspunsul poate fi dedus oarecum din cele relatate anterior, Gergely Francisc, d-l Tuky, cum obișnuiam să îi spunem, a fost cel care, nu mi-a fost doar dascăl, ci și modelul de om pe care am decis să îl urmez în cariera mea. Profesionist, mereu cu o vorbă bună și un zâmbet subtil, a știut să ne inspire dragostea pentru materia lui și mai mult decât atât, și-a câștigat respectul prin modul lui de a fi. Ca om și actual manager, coordonator al unei echipe, am învățat că oamenii te simt, te respectă pentru ceea ce ești tu și nu pentru autoritatea pe care o ai.

Interviu realizat de Emanuel Hoban, cls. a IX- a C

Despre importanța religiei în școală

Pentru a înțelege importanța religiei în școală trebuie să deslușim ce este cu adevărat religia ca materie, ce înseamnă aceasta în viața elevilor. Mărturisesc acum, după doisprezece ani de școală, că totul s-a schimbat. Totul, cu excepția sentimentului care îmi cuprinde sufletul când mă așez în bancă și aștept ora de religie. Nu e o materie ca toate celelalte, e pură și ne așteaptă blând să îi descoperim tainele. Ora de religie este singura care ne pregătește pentru viitor, pentru deciziile morale pe care va trebui să le facem ca adulți. Nu doar că ea completează educația de acasă, dar o și întregeste. Nici o altă disciplină nu este atât de cuprinzătoare și profundă cum este religia. Cu toții avem nevoie, mai ales în perioada adolescenței, de un refugiu, să înțelegem că cineva acolo ne privește și ne ajută, avem nevoie să știm că nu suntem singuri, iar religia ne oferă acest sprijin. O judecată etică sănătoasă își ia bazele într-un cadru moral solid

fundamentat. Diferența dintre bine și rău este crucială în societatea în care trăim, trebuie nu numai să o înțelegem, dar și să simțim valoarea binelui în fața răului. În altă ordine de idei, în afara dezvoltării spirituale pe care o oferă religia, ea reprezintă și un mare procentaj din suma tradițiilor și obiceiurilor noastre, pe care am fi de-a dreptul ipocriți dacă le-am ignora. Putem privi religia și ca pe o istorie mitică pe care trebuie să o cunoaștem dacă vrem să ne numim români, aceasta făcând parte din ființa noastră. Ce goi rămânem fără această parte...! Cum am putea să ne bucurăm de marile sărbători, ca de exemplu Crăciunul și Paștele, dacă nu am înțelege că ele nu sunt doar niște simple strategii de marketing, ci sunt niște sărbători menite să ne bucure sufletul, să ne aducă mai aproape de divinitate și să ne amintească ce înseamnă bunătatea și darul de a bucura pe cel de lângă tine. Pentru mine, religia are o mare importanță în cultura noastră generală, în sufletul nostru, putând fiind comparată chiar cu o psihologie a sufletului. În cadrul orelor de religie, nu numai că am învățat ce înseamnă să iubești necondiționat pe cineva, să oferi bunătate și cât de importantă e aceasta, ci mi-a oferit și o terapie a sufletului și a minții, dându-mi siguranță și speranță. Religia este dialogul etern dintre omenire și Dumnezeu...

Vasile Pop - Negreșteanu: "Aștept clipa în care Îngerii mei vor începe să vorbească"

Interviu realizat de Victor Nita și publicat în Cotidianul.ro, 23.04.2017

Sursa: <https://www.cotidianul.ro/vasile-pop-negresteanu-astept-clipa-in-care-ingerii-mei-vor-incepe-sa-vorbeasca/>

Pictorul, sculptorul, graficianul și zugravul de subțire, adică pictorul de biserici, pe numele său Vasile Pop Negreșteanu, este un om al cărui fel de-a fi este numai bun de pus pe rană, ca balsam. Întâlnindu-l, în atelierul său, sau la vernisajul vreunei expoziții, a sa sau a prietenilor săi, ochiul se bucură, inima se înseninează și gândul se îmbogățește. Simplitatea, bunacuvința și sinceritatea lucrărilor sale sunt o sărbătoare pentru orice iubitor al artei. Impresionantă este întoarcerea sa perpetuă spre lumea legendarului și fabulosului Ținut al Oașului, veritabilă perla a Maramureșului voievodal, ținut din care nu s-a desprins niciodată, ci îl poartă în sine, în fibra sa, într-un ADN artistic de excepție. Sunt aceste prime rânduri doar câteva date preliminare, un fel de porți prin care se poate intra în sufletul unui om luminat de bucuria de-a fi și de-a face.

Date biografice

Vasile Pop - Negreșteanu s-a născut la 28 decembrie 1955, în Negrești-Oaș, județul Maramureș.

1975 – absolvent al liceelor de muzică și arte din Baia Mare și Satu Mare.

1975-1981 – Institutul de Arte Plastice "Nicolae Grigorescu" din București, secția Artă Monumentală și Restaurare, clasa profesorilor Vasile Celmare și Nicolae Groza.

1984 – membru al UAP.

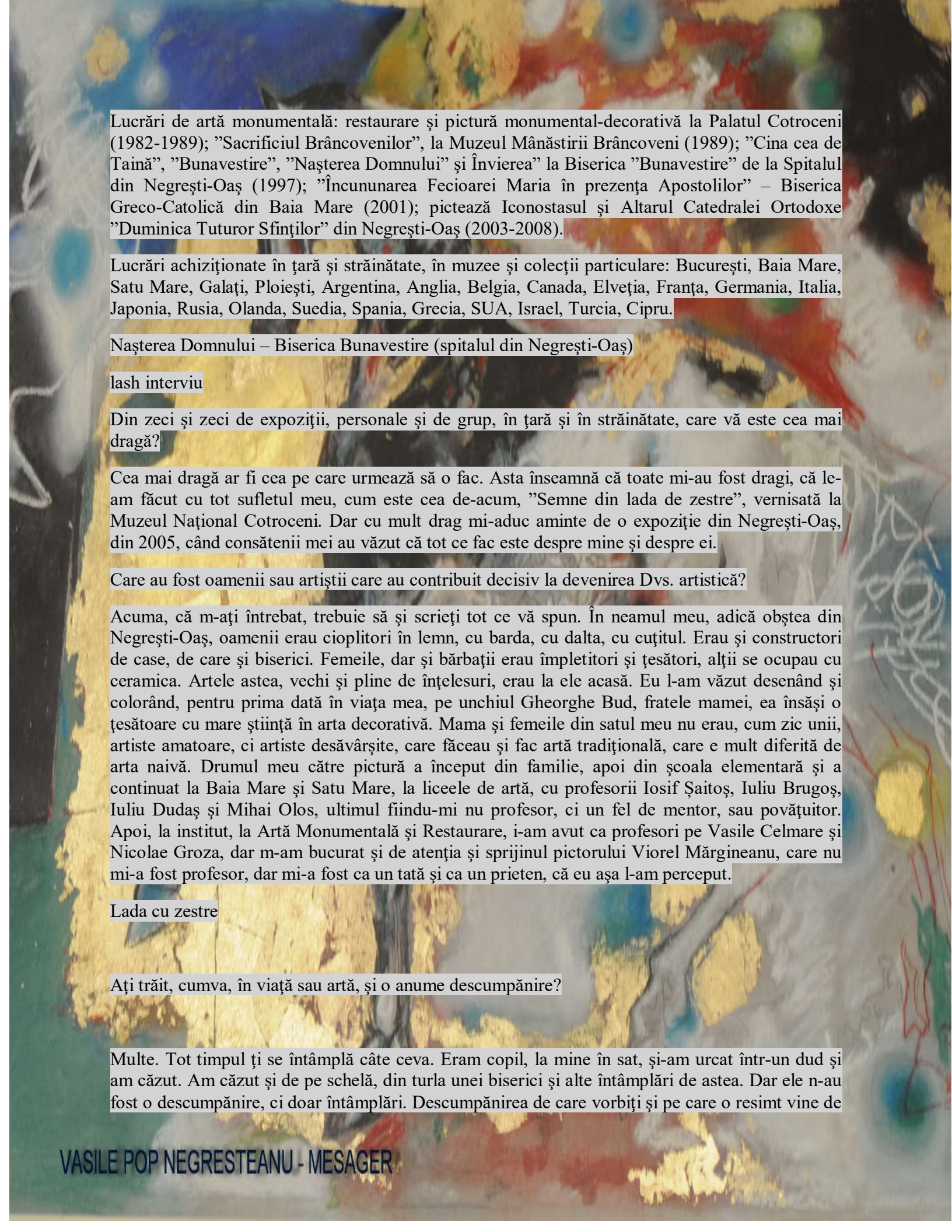
1996-2006 – călătorii și studii documentare în Spania (Madrid, Toledo, Sevilla), Turcia, Cipru, Grecia, Germania, Franța, Belgia, Olanda.

Univers Oșenesc, Univers Oșenesc

Cartea de vizită

Expoziții personale (selecție): Casa de Cultură Negrești-Oaș (1975), Galeria "Orizont" – București (1994), Sala de expoziții a Parlamentului României (1997), Expoziții în Baia Mare, Satu Mare, Cluj-Napoca, Zalău, Sighetul Marmăției (2000), "Bunavestire Art" – Fundația "Baku Art Gallery" – București (2005), "Semne din lada de zestre" – Muzeul Național Cotroceni (2017).

Lucrări de artă monumentală: restaurare și pictură monumental-decorativă la Palatul Cotroceni (1982-1989); "Sacrificiul Brâncovenilor", la Muzeul Mănăstirii Brâncoveni (1989); "Cina cea de Taină", "Bunavestire", "Nașterea Domnului" și "Învierea" la Biserica "Bunavestire" de la Spitalul din Negrești-Oaș (1997); "Încununarea Fecioarei Maria în prezența Apostolilor" – Biserica Greco-Catolică din Baia Mare (2001); pictează Iconostasul și Altarul Catedralei Ortodoxe "Duminica Tuturor Sfinților" din Negrești-Oaș (2003-2008).

Lucrări achiziționate în țară și străinătate, în muzee și colecții particulare: București, Baia Mare, Satu Mare, Galați, Ploiești, Argentina, Anglia, Belgia, Canada, Elveția, Franța, Germania, Italia, Japonia, Rusia, Olanda, Suedia, Spania, Grecia, SUA, Israel, Turcia, Cipru.

Nașterea Domnului – Biserica Bunavestire (spitalul din Negrești-Oaș)

laș interviu

Din zeci și zeci de expoziții, personale și de grup, în țară și în străinătate, care vă este cea mai dragă?

Cea mai dragă ar fi cea pe care urmează să o fac. Asta înseamnă că toate mi-au fost dragi, că le-am făcut cu tot sufletul meu, cum este cea de-acum, "Semne din lada de zestre", vernisată la Muzeul Național Cotroceni. Dar cu mult drag mi-aduc aminte de o expoziție din Negrești-Oaș, din 2005, când consătenii mei au văzut că tot ce fac este despre mine și despre ei.

Care au fost oamenii sau artiștii care au contribuit decisiv la devenirea Dvs. artistică?

Acuma, că m-ați întrebat, trebuie să și scrieți tot ce vă spun. În neamul meu, adică obștea din Negrești-Oaș, oamenii erau cioplitori în lemn, cu barda, cu dalta, cu cuțitul. Erau și constructori de case, de care și biserici. Femeile, dar și bărbații erau împletitori și țesători, alții se ocupau cu ceramica. Artele astea, vechi și pline de înțelesuri, erau la ele acasă. Eu l-am văzut desenând și colorând, pentru prima dată în viața mea, pe unchiul Gheorghe Bud, fratele mamei, ea însăși o țesătoare cu mare știință în arta decorativă. Mama și femeile din satul meu nu erau, cum zic unii, artiste amatoare, ci artiste desăvârșite, care făceau și fac artă tradițională, care e mult diferită de arta naivă. Drumul meu către pictură a început din familie, apoi din școala elementară și a continuat la Baia Mare și Satu Mare, la liceele de artă, cu profesorii Iosif Șaitoș, Iuliu Brugoș, Iuliu Dudaș și Mihai Olos, ultimul fiindu-mi nu profesor, ci un fel de mentor, sau povățuitor. Apoi, la institut, la Artă Monumentală și Restaurare, i-am avut ca profesori pe Vasile Celmare și Nicolae Groza, dar m-am bucurat și de atenția și sprijinul pictorului Viorel Mărgineanu, care nu mi-a fost profesor, dar mi-a fost ca un tată și ca un prieten, că eu așa l-am perceput.

Lada cu zestre

Ați trăit, cumva, în viață sau artă, și o anume descumpănire?

Multe. Tot timpul ți se întâmplă câte ceva. Eram copil, la mine în sat, și-am urcat într-un dud și am căzut. Am căzut și de pe schelă, din turla unei biserici și alte întâmplări de astea. Dar ele n-au fost o descumpănire, ci doar întâmplări. Descumpănirea de care vorbiți și pe care o resimt vine de

la faptul că ne-am școlit în meseria asta, că suntem pregătiți să facem adevărate minuni, dar nu avem condițiile de-a face. Și asta nu-i doar descumpănirea mea, ci și a multora din colegii mei.

Cum ați defini, pe scurt, propria profesiune de credință, acel Ars Poetica al artei Dvs.?

Trăiesc și lucrez pentru clipa în care Îngerii, pe care i-am pictat, sculptat și esențializat, vor începe să vorbească. Ei vorbesc și acum, doar că nu-i aude toată lumea, ci doar adevărații iubitori de artă.

Vasile Pop Negreșteanu: "Aștept clipa în care Îngerii mei vor începe să vorbească"

Anonimus

Solară, exuberantă, frenetică, expansivă și proaspătă sau reavănă ca o țâpăritură țâșnită din inima vulcanică a Oașului, așa se arată a fi, la prima vedere și la a doua vedere, oriunde și oricând, pictura lui Vasile Pop Negreșteanu. Mai nou, năvălnicia sau sălbăticia demersului său plastic s-au mai domolit, pictorul optând pentru o anume severitate și esențializare a universului său. Dar, până una-alta, mărturisesc că tare mult mi-aș fi dorit să fac parte din ceata sa de "corindători" (colindători) cu care a bătut ulițele satului său, iarna, pe un ger albastru, cu stele mari cât gutuile și cu zăpada scârțâind sub picioare.

Corindătorii

Și mai mult mi-aș fi dorit să-i fiu prieten de copilărie într-o lume în care toată obștea, sau "neamul meu", cum el însuși spune, se ține – adică respectă și continuă – de tradițiile unei comunități ce și-a fost, dintotdeauna, suficientă sieși. Copii fiind, am fi bătut dealurile, dinspre Negrești-Oaș spre Huta Certeze – dealuri pe care le-a și pictat, panormaic, astâmpărându-și dorul de lumea copilăriei sale – și ne-am fi amestecat printre cei veniți la sărbătoarea numită "Sâmbra oilor". Am fi avut, sigur că da, câte un clop și am fi deprins bucuria tropotitului, adică a danțului, și-am fi țâpurit și noi, precum feciorii cei mari, în timp ce banda ceterașilor ar fi cântat aceleași vechi cântece, bătrâne de când lumea.

Dar, cu-adevărat și adevărat, mi-aș fi dorit să-i fiu alături ca băetan și să mă minunez de meșteșugul cioplitorilor în lemn, al constructorilor de case, de porți și care, al făuritorilor de oale smălțuite cu flori de toate culorile, al țesătoarelor din mâinile cărora se nășteau cămeșile și cioarecii. Aș fi întrebat, cum și el a întrebat, ce vrea să însemne fiecare înfloritură de la gulerul cămeșii, unde sunt două linii, una cu niște triunghiulețe deasupra și alta cu aceleași triunghiuri, dar cu vârfurile în jos, și aș fi aflat că pe linia de sus sunt oamenii încă în viață, iar pe linia de jos sunt sufletele celor ce-au fost. Și asta ar fi fost doar una dintre numeroasele și misterioasele taine ascunse într-o cusătură de cămeșe

N-am avut, deci, șansa de a-i fi prieten de copilărie (a nu se înțelege că propria-mi copilărie n-ar fi avut și ea farmecul ei!), dar, în compensație, m-am bucurat de lungi-îndelungi dialoguri cu Vasile Pop Negreșteanu. Dialoguri întrerupte din când în când de fluierul pe care-l scotea dintr-un buzunar interior al hainei, de lângă inimă, și se pune pe-un doinit la fluier cum rar mi-a fost dat să aud. Alteori înlocuia fluierul cu o vioară sau cu o chitară. Uimitor era și este faptul că, în

inima Bucureștiului, unde-și are atelierul, Vasile Pop Negreșteanu trăia și trăiește în lumea sa, a unui autentic oșean, înnobilit de lumina și înțelepciunea locului în care s-a născut, un loc pe care l-a înfrumusețat, ca specialist în Arta Monumentală, prin frescele pictate în bisericile din Baia Mare și Negrești-Oaș

Încoronarea Fecioarei Maria în prezența Apostolilor – Biserica Maica Domnului din Baia Mare

Și toată această continuă relație filială cu ținutul său, relație pe care o afișează cu nestrămutată și chiar ostentativă mândrie, se poate citi și trăi în mai toate lucrările sale, așa cum o dovedește și cea mai recentă expoziție a sa, "Semne din lada de zestre", vernisată la Muzeul Național Cotroceni. Suita de portrete (Tata, Mama, Autoportret cu model, Ceterașul), peisajele severe structurate, esențializate în manieră suprarrealistă (Dealul meu, Lada de zestre sau Bună dimineața din Oaș), compoziții cu ceata de corindători, sau cu imaginea centrală a "Nemuritorului" (un bătrân oșean) înconjurat de o sumedenie de simboluri, dialogul lumină/întuneric, sau alb/negru, lecțiile privind paleta cromatică, dar și sculpturile în lemn, de mici dimensiuni (Îngeri, Heruvimi, Aripi), toate la un loc "alcătuiesc – cum consemna la un moment dat regretatul critic de artă Corneliu Antim – profilul unui pictor laborios și parcă anume născut să ne aline simțurile cu lumina reveriei sale poetice". Un citat, un singur citat, menit să mai atenueze patetismul și emoția aparent infantilă a rândurilor de mai sus, mai mult sentimente decât analiză.

Spini

Nicun îndrăgostit nu părăsește,
Grădina de trandafiri
Cu (mădo) mâinile nepătate
Într-o culme a mestirii.

Atingeri întepătoare,
Fără mângâiere,
Cu pete de sânge
Scântei de dureri...

Totul eu am rost;
Petalele curgându-i prin degete
Consecințele plângându
Pe nasii ce aici de mult au fost.

Carare de iubire,
Sclipiri ale rătăcirii,
O mândră adiere
Lăsată nepăsării.

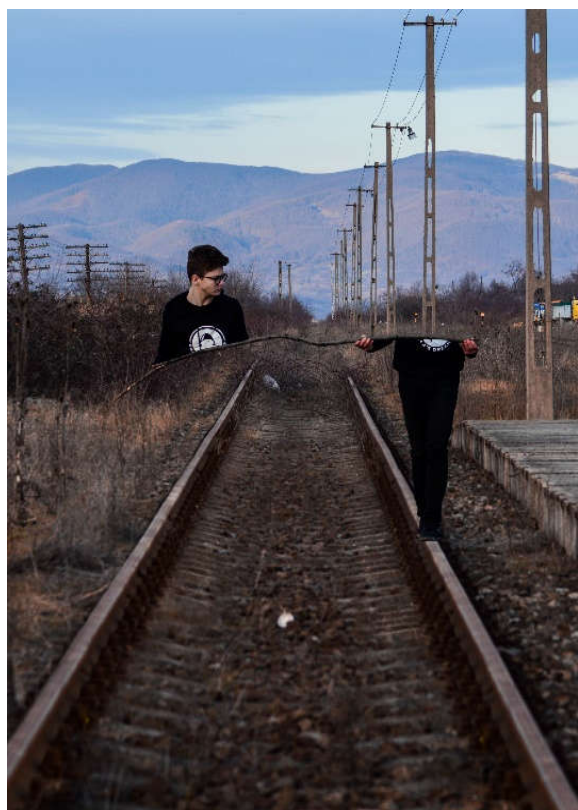

**Dalia de
Fatima
Berinde-IX C**

Expoziția de fotografii

Bazar de Bizarerii – Emanuel Hoban

Călinescu scria la o masă lungă care era considerată laboratorul creației sale la care avea un singur scaun, la fiecare schimbare a locație și respectiv, a registrului de preocupări, se muta cu scaunul pentru a fi alt om...

O astfel de permutabilitate își desfășoară mecanica instantaneităților fotografice și elevul Hoban Emanuel care și-a descoperit vocația de iscoditor al realităților.

Liceul Teoretic Negrești-Oaș susține acest proiect cultural care va fi integrat într-un șir de activități ocazionate de Olimpiada Națională de matematică, găzduită în acest an de școala noastră.

Bazar de Bizarerii - o expoziție ce va reuni o parte din producțiile sale artistice.

Fotografii: Hoban Emanuel, cls. a IX-a C

PAUSE

Dalia

WHO CALLED BACK THE 80'S?

11:36 PM
JUN 9 1996

24
Hours

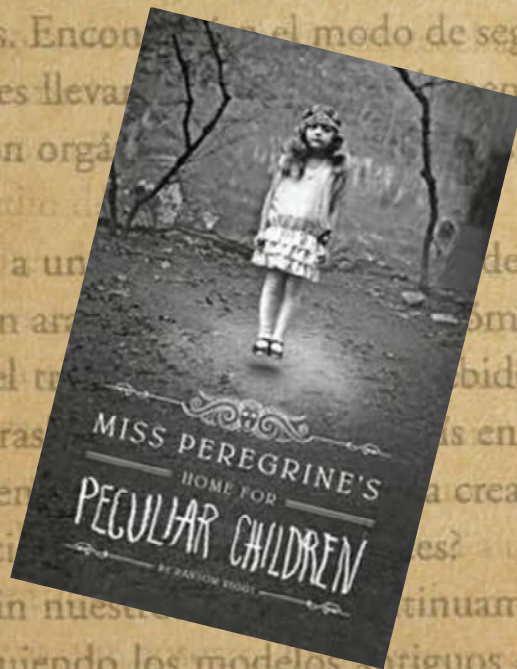
Mașina timpului și-a devorat valorile necruțător, însă de ceva vreme, asistăm la un puternic curent internațional la care ne-am conectat și noi românii, acela de a restaura valorile muzicii anilor '80. Astfel, observăm o rezonanță cu spiritul european care-și readuce vocile anilor '80 în atenția tinerei generații. Proiectul care poartă numele "Discoteca 80" asigură diferite locații în diferite orașe ale țării, invitând artiști cum ar fi: Stela Enache, Mirabela Dauer, Corina Chiriac, Marina Florea, Silvia Dumitrescu și mulți alții. Tânăra generație merită acest dar al cântărețelor care, la vârste înaintate, dau lecții de tinerețe veșnică și inițiativă muzicală.

Book REVIEW – Dalia Berinde, cls. a IX-a C

Miss Peregrine: Căminul copiilor deosebiți

Miss Peregrine este un roman cu o poveste captivantă a unui adolescent pe nume Jacob care e gata să renunțe la tot ceea ce înseamnă viața lui, până în punctul acela pentru o aventură cu puteri supranaturale, bucle temporale și vânători terifiante de monștrii ucigași.

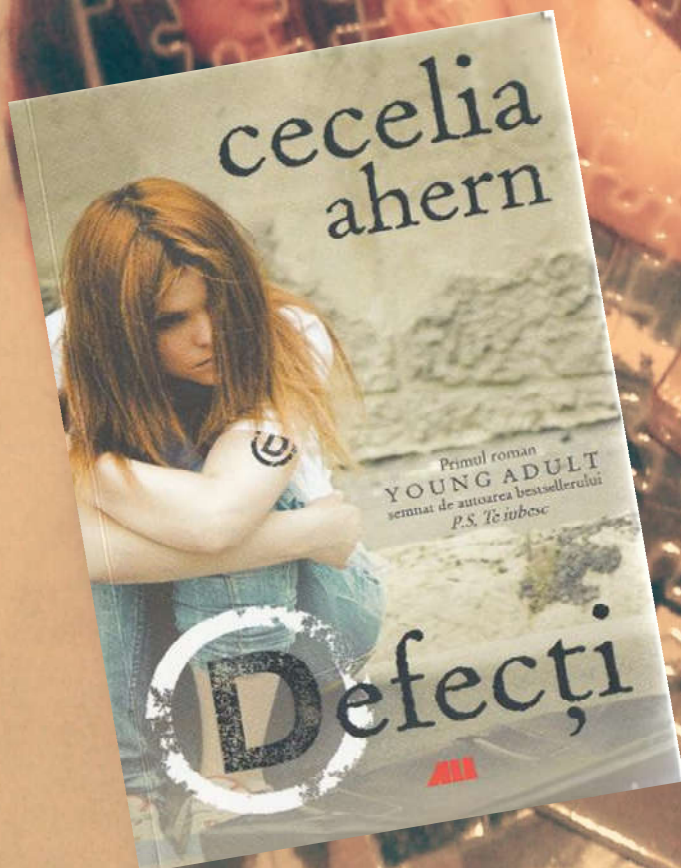
Acest roman contemporan dărâmă toate barierele și îmbină trecutul și prezentul cu ajutorul unor fotografii vintage, autentice care aruncă cititorul în ambientul “Dark fantasy” în care este scrisă cartea.

Miss Peregrine este romanul de debut a lui Ransom Riggs care se împarte în trei părți, toate fiind New York Times Best Sellers.

Recenzie de carte – *Defecți*, de Cecelia Ahern

Este prima carte din seria Defecți, care va continua cu romanul Perfecti.

„ Dacă este un mesaj transmis de această carte, acela este că nici unul dintre noi nu este perfect. Să nu ne prefacem că suntem. Să nu ne fie teamă că nu suntem. Să nu punem etichete altora și să pretindem că nu suntem la fel. Să știm că a fi om înseamnă a avea defecte și să învățăm din fiecare greșeală ca să n-o repetăm.” - autoarea

Celestine North, o adolescentă în vârstă de 17 ani, crede că are o viață perfectă. Făcând parte dintr-o familie cunoscută și importantă într-o societate cu un caracter moral perfect.

Ea realizează că tot ceea ce credea despre lumea în care trăiește este complet greșit, iar tot ce înseamnă de fapt umanitate, este considerat a fi defect. În încercarea sa de a susține ceea ce este corect, riscă să piardă persoane importante și să suporte consecințe grave datorită sfidării legii.

În acest roman moralizator Cecelia Ahern, prezintă o societate ermetizată, în care perfecțiunea este obligatorie, iar cei care nu dau dovadă de ea sunt însemnați cu fierul încins. Măsurile drastice, inumane luate de guvern trezesc în unii oameni revolte lăuntrice care îi determină să parcurgă un drum care nu va fi ușor.

Fanea Sara, cls. a XII-a D

FROM THE DIRECTOR OF "THE VOW"
BASED ON THE NEW YORK TIMES BEST-SELLING NOVEL.

Cronica de film-Doriana Nistor, IX A

EVERY DAY

Zi după zi un alt trup. Zi după zi o altă viață. Zi după zi îndrăgostit de aceeași fată. Cam așa sună povestea lui A.: un înger, un demon, un spirit, un suflet care în fiecare zi se trezește în alt trup. Faptul că împrumută pentru o zi viața unei persoane de vârsta sa (16 ani), îl face să realizeze cât de important este să îți trăiești clipa, prezentul. A. își creează niște reguli de "supraviețuire". Reguli care funcționează de minune până o întâlnește pe Rhiannon, o fată care i se pare absolut uimitoare, care îl face să vrea să-și petreacă întreaga sa viață lângă ea. Nu numai o zi.

Adaptat după cartea cu același nume, scrisă de David Levithan, filmul vrea să evidențieze că sufletul și gândirea unei persoane învinge înfățișarea fizică. (Actori: Maria Bello, Angourie Rice, Debby Ryan, Colin Ford).

Every day a different body.

Every day a different life.

Every day in love with the same girl.

November 17

JULIA ROBERTS

OWEN WILSON

wonder

BASED ON THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

A FILM BY RALPH HUISMAN

Cuprins

Exelența în matematică – un eveniment de marcă în Țara Oașului

Andrei Bud – Gând către colegii mai mici

In memoriam - Pop Iacob

Răpene în eficientizarea evaluării activității didactice, prof. Durau Cristina

Beatitudine în ochi de cercetaș - Andrea Popa

Bibliografie de suflet

Poezii - Pașca Mihaela XI A

Dragostea este cheia sufletului și a veșniciei - Balog Karina XI D

Reportaj Huta Certeze - Georgiana Covaci IX A

Carte, dragă mea - Barnisca Carina VIII

Satul meu natal – oaza de soare – Mihaela Pașca XI A

Considerente metodice asupra problemelor tip de chimie- prof. Bud Adrian, prof. Rodica Bud

Triple „E”- Sas Lidia X A

Le reve - Anton Flavia X A

George Ciocan, XI A - Reprezentant al elevilor

Paul Erdős - un grafician celebru îndrăgostit de Țara Oașului – Ioan Nistor

Interviu cu Alexandra Bode, fostă elevă L.T.N.O.

Vasile Pop - Negreșteanu - „Aștept clipa în care îngerii mei vor începe să vorbească”

Spini - Dalia De Fatima Berinde IX-C

Bazar de Bizarerii – Expoziție de fotografii – Emanuel Hoban

Who called back the '80's?

Book review - Dalia De Fatima Berinde IX C

Recenzie de carte - Sara Fanea XII D

Cronica de film - Nistor Doriana IX A